

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 940

MAREK DE ZEEROOVER.

20 cent

Brand's kogel trof het strakgespannen touw en met 'n vreeselijke gil viel de eerste bandiet, die had willen afdalen van een hoogte van 40 M. op de rotsen te pletter.

NIEUWE SERIE

Marek, de Zeeroover.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET SCHATTENEILAND.

Iets over middernacht steeg een vlieg-machine op van het groote vliegveld ten Noorden van Calcutta, welks eigenaar zich had laten inschrijven als Graaf Palmhurst „met gevolg” dat wil zeggen met een secretaris, die zich Blunt noemde, en een chauffeur, die alleen maar een reusachtig gebouwd man was, en verder geen nadere aanduiding noodig scheen te hebben. Het personeel van het vliegveld had alleen geweten, dat zijn voornaam James was.

Het toestel leek een zeer groot sportvliegtuig te zijn, geschikt voor lange afstanden, en graaf Palmhurst moest wel zeer rijk zijn, dat hij zich de weelde van zulk een groot en naar het scheen zeer snel vervoermiddel kon veroorloven.

Met een merkwaardige vlugheid was het zwak verlichte toestel buiten het gezicht en even daarna buiten het gehoor. Het steeg dadelijk tot een zeer groote hoogte, en hield koers in Zuidelijke richting.

Dit moest gevaarlijk worden geacht, want in het Zuiden was de Zee, de geweldige Golf

van Bengalen, en verder was de Oceaan.

Maar het toestel was ingericht om op het water te kunnen landen en tevens op het land. Voor het eerste behoefde de bestuurder slechts een hefboom over te halen, en aan weerszijden van het landingsgestel schoten lange drijvers aan sterke steunen, die konden scharnieren, uit het ranke lichaam van de machine.

De onderkant van die drijvers kwam omstreeks gelijk met de stevige, dikke wielen, die het toestel moesten opvangen bij een landing.

Binnen tien minuten tijds had de vlieg-machine een snelheid bereikt, die stellig met groote verwondering zou zijn waargenomen door al dégenen, die in staat waren, ze gade te slaan.

Maar er was niemand die dat kon — niet alleen omdat het duister was, maar ook omdat de vlieg-machine zich al spoedig op bijna 5000 meter hoogte bevond dat wil zeggen bijna onzichtbaar was voor het bloote oog.

Om geheel nauwkeurig te zijn bedroeg die snelheid om half twee in den nacht 570 K.M. l

Zij veroorzaakte een hoogen, doordringenden toon, die zeer veel geleeke op het geluid dat een granaat maakt, even na het verlaten van de monding van het geschut.

Alles was zoodanig gebouwd, dat het zoo weinig mogelijk weerstand bood aan de lucht, welke het toestel met zooveel snelheid door-kliefde. De bestuurder was beschermd door een schuin geplaatste, kleine plaat van mika, gevat in een omraming van Duraluminium.

De schroef was van hetzelfde metaal vervaardigd. Vroeger was zij uit hout gemaakt, maar het bleek al spoedig, dat de razende snelheid der omwenteling ook het taaiste hout als het ware uiteen rukte, en in vezels om zoo te zeggen deed uiteen rafelen aan de einden.

Op dit oogenblik zat graaf Palmhurst achter het stuurwiel. En alleen de beide mannen die achter hem gezeten waren, zeer slaperig, wisten, dat zijn ware naam Lord Edward Lister was, geheeten John Raffles.

Een reeks avonturen, niet van langen duur, maar wel zeer gevaarlijk en inspannend, hadden de drie mannen daar gebracht, boven het stille water van de Golf van Bengalen, en in een kleine, stevige tasch, goed verborgen in een geheime bergplaats, bevond zich de opbrengst van al die gevaarlijke ondernemingen, een waarde vertegenwoordigend van omstreeks tachtig duizend pond sterling!

Men mag daarbij niet vergeten, dat deze buit bijeen was gebracht in een der rijkste landen van de wereld, een land dat nog onbekende schatten herbergt, de bakermat der sprookjes van 1001—Nacht.

De jonge man met zijn blauwe oogen, en de eenigszins verwonderde, vragende uitdrukking op zijn gelaat was ook wel degelijk een secretaris, en een ijverige ook, maar hij was in de eerste plaats de vriend, de helper, en de trouwe steun van den grootsten avonturier, die de wereld ooit gekend heeft. En wat den reus betreft, Henderson geheeten — een waarachtig avontuur van John Raffles was niet goed denkbaar, zonder dat de brave Hercules er zijn aandeel in had, rechtstreeks of zijdelings.

Dit gold niet de eigenaardige, gevaarlijke werkzaamheden welke Raffles in Londen verrichtte, menigmaal des nachts, want daar betrok de groote onbekende zijn chauffeur nimmer in. Het gold alleen voor de ondernemingen, die Raffles ver buiten de grenzen van zijn eigen land brachten.

Het drietal was op het randje af ontsnapt aan een groot gevaar, hetwelk dreigde van den

kant van een aantal fanatieke Brahmanen. Maar thans was er geen denken meer aan, dat die lieden hun geloofsijver en blankenhaat zoo ver zouden drijven, dat zij een poging zouden durven wagen, die snelle machine achterna te gaan. Overigens — de bewuste Brahmanen wisten er volstrekt niets van!

Een zoo vlogen de drie mannen daar dan ook heel hoog volkomen gerust, en in de vaste wetenschap, dat geen enkel politievliegtuig, noch een machine van de Marine in staat zou zijn, hen te achterhalen. Zij konden getroost den strijd aanbinden met welke machine dan ook, zelfs de wonderlijke toestellen niet uitgezonderd die deelnemen aan de Schneider-Cup, die een snelheid van meer dan 500 K.M. kunnen ontwikkelen — maar dat slechts gedurende betrekkelijk korten tijd, want zij zijn speciaal gebouwd op wedstrijden, en kunnen maar een geringe hoeveelheid benzine medevoeren, die bij honderden liters in zeer korten tijd verbruikt wordt.

De tocht had ternauwernood een uur geduurd, toen Brand reeds in de verte en diep beneden de eerste eilanden kon zien liggen van den Andamangroep.

En kwartier later waren de groote eilanden, Noord- Midden- en Zuid-Andaman met bliksemsnelheid onder de vliegmaschine doorgelopen op een zoodanige hoogte dat de bewoners zelfs overdag niets van het toestel zouden hebben kunnen zien.

Raffles had nu alle lichten gedoofd, die van beneden af zichtbaar zouden zijn, en alleen zijn schakelbord was duidelijk verlicht door een tweetal kleine, electriche lampen achter reflectors.

Brand en Henderson dommelden bijna in, in slaap gewiegd door het gonzen van de machtige motoren.

Maar langzaam brak in het Oosten intusschen de dag aan.

Zoodra de Andamaneilanden achter hen lagen, wijzigde Raffles een weinig den koers, en hield meer westwaarts aan.

Juist toen de zon boven de kim rees, in onvergelijke pracht, werd het zeer kleine eilandje Car Nicobar als een stip zichtbaar.

Brand onderdrukte een diepe geeuw, keek slaperig naar buiten, door de dikke glasruit, en rilde, want het was daarboven duchtig koud, ondanks hun dikke kleederen.

Hij bukte zich over Raffles heen, en schreeuwde hem toe:

— Wil ik de besturing overnemen, Edward?

— Niet noodig, Brand, over een half uur moeten wij op de plaats van onze bestemming zijn! schreeuwde Raffles terug.

— Maar ben je dan niet zeer vermoeid?

— In het minst niet!

Brand keek hem verwonderd aan, en toch wist hij dat Raffles nooit opsneed of zich beter en sterker voordeed, dan hij werkelijk was.

Hij kon zich dus alleen maar verwonderen over de stalen spieren, en het onuitputtelijk uithoudingsvermogen van dezen wonderlijken man, die evenveel zoo niet meer gedaan had, als Brand en Henderson, in de laatste dagen, en er niets van scheen te bespeuren.

De oogen die hij op zijn instrumenten gevestigd hield, waren helder en scherp als steeds. De handen die het stuurrad omklemd hielden trilden niet, de houding was recht en toch zeer krachtig.

Raffles schreeuwde nog:

— Wij kunnen uitrusten, zoodra wij op Schatteneiland gedaald zijn!

En daarop ging Brand maar weer naar zijn hoekje terug, keek Henderson veelbeteekenend aan, die zijn geweldige schouders ophaalde, en zag toen weer naar buiten, naar de aarde, die zich op dit oogenblik evenwel slechts voordeed als een onmetelijke watervlakte, waarop slechts hier en daar enkele kleine stipjes zichtbaar waren.

Men was hier ver buiten iedere scheepvaartroete, die de twee oevers van de geweldige Baai, grooter dan menige zee, met elkander verbonden.

Door het smalle venster van hardglas zag Brand heel vaag en ijl Klein Nicobar, en vervolgens Groot-Nicobar, en toen volstrekt niets meer. Maar na tien minuten ongeveer kwam er weer zoo'n klein stipje te zien, en Brand wist dat het doel van de reis bijna was bereikt.

Dat stipje immers was het eiland, volkomen onbewoond, en niet meer dan drie uur gaans in doorsnede, waar Raffles een deel van zijn bijeengegaarde kostbaarheden bewaarde, waar zij rustig bleven, in afwachting van den tijd waarop ze zonder al te groot gevaar van de hand zouden kunnen worden gedaan.

Van deze schatkamers bezat hij er over de geheele wereld vijf. Natuurlijk had Raffles zijn bankiers, en groote bedragen stonden op de meest bekende banken — maar daar hij steeds gevaar liep voor ontdekking, al was hij nog zoo schrand, zoo had hij dit middel bedacht, om altijd over veel geld de beschikking te hebben, in geval er eens beslag mocht worden gelegd op zijn banksaldo, hetgeen

volstrekt geen denkbeeldig gevaar was.

Slechts een van die schatkamereilanden was schaars bewoond door een arme visschersbevolking. Het lag ten Noorden van Island, in een onherbergzaam klimaat, en het telde omstreeks 400 inwoners. Alle anderen waren onbewoond, deels omdat zij onvruchtbaar waren, en deels omdat men eenvoudig hun bestaan niet kende.

Dit was echter niet het geval met Schatteneiland, want men wist wel degelijk dat het bestond, maar het was te klein, het lag te ver af, de omgeving was gevaarlijk door de klippen, en men vond daar wel bosschen, maar weinig gebied, geschikt voor den akkerbouw.

Raffles hield de machine zoodra die stip in het oog was gekomen, dalend tot op duizend meter, en daarna matigde hij de snelheid, en begon groote kringen te beschrijven rondom het eiland, dat nu kleur was gaan vertoonen, groen en grijs — het groen van de bosschen, en de weiden, het grijs van de naakte rotsen, die het bijna overal, maar vooral in het Zuiden omgaven.

Nergens echter viel iets te bespeuren van menschelijk leven. Slechts heel in de verte, nauwelijks zichtbaar, steeg wat rook omhoog uit de pijp van een stoomboot.

De Duivel der Lucht — zoo was de naam van de vliegmachine — daalde snel nog lager, en duidelijk zichtbaar werd nu de streep van wit schuim, die het geheele eiland als in een lijst vatte.

Het eiland was van onregelmatig ronden vorm, een klein weinig uitgerekt als een ei.

Maar nu was die vorm al niet meer zichtbaar, en de drie reizigers zagen niets dan de rotsige kust in het Zuiden, de heuvels daarachter en de bosschen, waar veel kokosboomen en Aloes groeiden, maar ook vrij groote apenbroodboomen of mango's.

Steeds dalend in een ruimen kring zakte tenslotte de vliegmachine op het kalme water neer van een soort van grooten kom, aan de zeezijde afgesloten door een natuurlijken dam van klippen, waarop de branding zich zelf te pletter rende.

Ook in deze kom waren enkele verraderlijke klippen geweest, maar Raffles had die reeds een paar jaren eerder opgeruimd met een kleine lading dynamiet, en hij behoefde dus geen vrees meer te koesteren, dat de drijvers van zijn machine lek zouden stooten en vol water loopen op die naaldscherpe, onder water verborgen klippen.

De kom was ruim honderd meter lang, en

de machine had dus ruimschoots gelegenheid om uit te loopen, ofschoon de vaart nog vrij groot was, toen de drijvers op het gladde strand van fijn, lichtgeel zand schoven.

Dit derde evenwel niet, want het was laag water, en de vloed zou de machine wel weer opheffen.

Daar lag zij nu onbeweeglijk, als een vogel van geweldige afmetingen, en haar verschijning bracht schrik teweeg onder de zeezwaluwen, die bij honderden krijschend opstegen van de hooge rotsen, die aan weerszijden de kom omgaven.

Onmiddellijk werd de kleine deur geopend, en de drie mannen stapten naar buiten, en ademden diep de zuivere, geurende morgenlucht in. Het rook naar vanille, kruisemunt en zee!

Brand keek met schitterende oogen rond, rekte zich uit, en zei:

— Hier zou ik wel een week willen doorbrengen! Ik zou hier wel eens willen jagen op een klein aardvarkentje, of een vet hoen.

— Misschien is daar wel gelegenheid toe, Brand! zeide Raffles met een glimlach. Mij dunkt dat wij wel recht hebben op een weinig ontspanning na de moeilijkheden, die wij achter den rug hebben! Maar wij zullen beginnen met te rusten, want zonder slaap kunnen wij niet met onzen arbeid beginnen!

Allereerst werd de Duivel der Lucht zoodanig verankerd, dat het toestel niet onbestuurd zou kunnen afdrijven, als de vloed de drijvers van het strand zou heffen.

Met een paar sterke staalkabels werd het aan de rotsen vastgelegd te weerszijden.

Ofschoon zij wel wisten, ze niet noodig te zullen hebben, haalden de drie mannen hun wapens te voorschijn, en namen die, met wat voedsel, mede naar een wat hooger gelegen plek, waar het zand ophield en overging in een soort van weide, een grasvlakte, beschaduwde door hooge palmen.

Hier aten zij wat, rookten een pijp, werden slaperig onder de inwerking van de zon, de zeelucht, en de doorstane vermoeienissen, en stiepen bijna onmiddellijk nadat zij zich hadden uitgestrekt.

De zon stond al hoog aan den hemel, toen zij een uur of zes later weer ontwaakten, en tot de ontdekking kwamen, dat hun vermoeienis geheel verdwenen was. De slaap had hen verkwikt. Boven hun hoofden schreeuwden verwonderd en verontwaardigd eenige dozijnen kleine en sierlijke apen, die zeker vertoornd

waren over de komst van deze indringers in hun domein.

De vloed was sedert een paar uren doorgelopen, en bevallig schommelde de Duivel der Lucht op de twee lange drijvers op het zachtjes op het strand uitrollende water.

De grootste kracht van de golven werd gebroken door den dam, en hier was nog slechts een flauwe kabbeling, die het toestel niet kon deren.

Zij aten wat, verfrischten zich in het zee-water, staken hunne pijpen op, en haalden de tasch en het koffertje met sieraden uit de vliegmaschine te voorschijn.

Brand wierp zijn geweer over den schouder, na zijn munitietasch gevuld te hebben, en Raffles greep ook den zijne, om een stuk wild machtig te worden, maar Henderson, die niet zulk een groot schutter was, liet zijn wapen thuis, en nam alleen zijn groot jachtmes mee, zooals hij zei.

Daarop begaven zij zich op weg, als lieden die de plek goed kennen.

Zij staken het bosch dwars door, omdat de kust hier een bocht maakte, en bereikten die weer op een half uur gaans van de plek waar zij geland waren. De kust was hier zeer rotsachtig, en steile klippen rezen overal uit het water. De drie mannen volgden een soort van ravijn, dat landinwaarts ongeveer een kwartier uur gaans doordrong, en beklommen toen een natuurlijk pad, langs de helling van een der reusachtige steenblokken. Halverwege ongeveer bevond zich een diepe nis, zoo smal dat Raffles zich moest samenpersen, om er in te kunnen doordringen. Hij liet zich de tasch met kostbaarheden en het koffertje aanreiken, nam een kleine kaarslantaarn van Henderson aan, en verdween uit het gezicht in het binnenste van de rots.

Hij bleef ongeveer twintig minuten weg, en keerde terug met een tevreden gezicht.

Alles is in de geheime bergplaats nog volmaakt in orde. Door de droogte hier binnen in de rots is alles in uitstekenden staat gebleven, de juweelen en het goud, het platina zoowel als het zilver.

Zij daalden het smalle pad weer af, en gingen het bosch binnen. Het wild scheen zich echter schuil te houden, en zij waren reeds een uur aan het speuren naar een van die kleine, wilde varkens, die zoo voortreffelijk smaken, toen Brand daar eindelijk in het oog kreeg, en haastig zijn geweer aan den schouder bracht. Maar voor hij den trekker had kunnen overhalen, klonk er in de verte een losbranding

die de drie mannen elkaar verschrikt en met een blik van ongeloof deed aanzien.

— Was dat een schot Mylord ? vroeg Henderson het eerst. Dat is toch onmogelijk !

Raffles, die een weinig was verbleekt, zeide tusschen de tanden :

— Wij zullen het spoedig genoeg weten ! Laten wij dezen heuvel beklimmen Van den top af, moeten wij bijna het geheele Zuidelijke gedeelte van het eiland kunnen overzien.

Haastig en zwijgend begonnen zij de rots te beklimmen, die bijna 100 meter hoog was, en toen wierpen zij zich haastig plat neder.

Zij konden inderdaad zelfs met het bloote

oog de plek zien, waar zij dien nacht met de vliegmaschine waren geland.

Op ongeveer 100 meter voor de kom in een kleine kreek, lag een tamelijk groot schip ge-ankerd.

Raffles bracht zijn Zeiss voor het oog, en liet een kreet van woede en smart hooren.

Ongeveer twintig mannen krioiden door elkander op het witte zand. Een paar zaten er op de drijvers van de machine.

Van den voorsten mast van den schoener woei een zwarte vlag — de Duivel der Lucht was in handen der zeeroovers.

De bekende DUBEC Cigaretten
begonnen voor 40 jaar met een productie van 10000 per dag
Thans meer dan 500000 per dag

HOOFDSTUK II.

OP LEVEN EN DOOD.

De top van den heuvel was hier en daar begroeid, en voorzichtig, op hun buik voortkruipend, slopen de drie mannen naar een boschje, van waar zij de plek goed konden zien, zonder zelf in het oog te vallen.

Wel een halve minuut tuurden zij achter-eenvolgens door den kijker, voor iemand iets zeide.

Dat was Henderson, die gromde als een kwade hond, en woedend met zijn grooten vuist op den harden rots sloeg :

— Ik had bij de machine moeten blijven waken, Mylord. Ik had ze nooit in den steek moeten laten !

— En geloof je dat dit iets gebaat zou hebben, James ? Denk je dan dat je het had kunnen volhouden tegen die overmacht ? Die schurken schijnen goed gewapend te zijn ? Hun schip heeft zelfs een klein snelvuurkanon op de voorplecht !

— Maar ik zou met de machine hebben kunnen opstijgen, en U hebben kunnen waarschuwen, Mylord. riep de reus wanhopig.

— Je zoudt er geen tijd voor gehad hebben, James ! zeide Brand nu op somberen toon. Niemand onzer heeft dat zeerooverschip gezien. Het moet plotseling de Kaap in het Zuid-Oosten hebben gerond, en toen was het zoo dicht bij, dat je stellig niet meer den tijd zou hebben gevonden, zelfs al had je het vaartuig dadelijk gezien, om de zware staaltrossen van de rotsen los te maken, de vliegmaschine te doen keeren, en van het water op te stijgen !

Het bleef even stil, terwijl Henderson op zijn knokkels beet van woede, en toen vroeg Brand weer aan Raffles, die door zijn kijker tuurde :

— Zijn het blanken ?

— Slechts gedeeltelijk ! Verreweg de meesten zijn bruin van huidskleur. Ik vermoed dat het Maleiers zijn !

— Maar wat doen zij hier ? Wat komen zij hier zoeken ?

— Dat is zeker vreemd genoeg, maar misschien is er een oplossing. Ik zie namelijk eenige blanken, die oed gekleed zijn, en die afzonderlijk bij elkaar zitten, op een groot

rotsblok, en twee kerels, bruin als koffie, en spaarzaam bekleed met een linnen broek en een soort van mouwvest, staan te weerszijden, met het geweer bij den voet !

— Gevangenen ? riep Brand verwonderd.

— En waarom niet ? Het komt nog steeds zeer vaak voor, dat Chineesche en Maleische Zeeroovers of andere bandieten rijke blanken oplichten, en naar een eenzame plek brengen, om dan van de verwanten een zeer hoogen losprijs te eischen ! De Nicobaren worden wel bezocht door schatrijke Amerikanen met hun jacht ! Ik behoef je toch zeker niet te herinneren aan den jongen Vanderbildt, om er maar een te noemen, die een zeewaardig plezierjacht bezit, dat hem twee millioen dollar heeft gekost ?

Brand had den kijker van Raffles overgenomen, keek er eenigen tijd door, en zeide toen :

— Zij maken inderdaad den indruk, alsof zij niet bij de bende behooren ! Ik zie drie of vier heeren in wit flanellen pantalons, en een paar dames met korte rokjes en mantels van witte zijde — en ik geloof niet dat dit de dracht is van moderne zeeschuimers !

— Wat gaan wij doen, Mylord ? vroeg Henderson plotseling.

Zullen wij dien troep niet dadelijk gaan overvallen ?

Raffles schudde het hoofd, en antwoordde ernstig :

— Neen James !

— Maar dan zullen die ellendelingen onze machine vernielen ! riep de reus wanhopig uit. Al was het maar uit wraakzucht !

— Ik denk juist dat zij dit niet zoo spoedig zullen doen, merkte Raffles op. Misschien zien zij wel in, dat zulk een vliegtuig voor hen van buitengewoon groote waarde kon zijn, als zij maar iemand hadden, die verstand had van zulke toestellen, en die ze kon besturen !

— Wat zouden ze er mee aan kunnen vangen, Mylord ?

— Heel wat ! Bedenk eens, welk een prachtig middel het zou zijn, de zeeën af te spieden, tot op honderden kilometers afstand, en te zien,

of zich nergens een schip voordeed, klein en zwak genoeg om het te kunnen aanvallen en plunderen! Mij dunkt dus, dat zij in de eerste plaats zullen trachten, de bezitters van die vliegmachine op het eiland te vinden!

— En ik heb mijn geweer achtergelaten, driedubbele ezel die ik ben! jammerde Henderson, en dat, terwijl wij geen vuurwapen te missen hebben! Kunnen wij ze van deze plek af niet netjes allen neerleggen?

— Ik vrees, dat zelfs mijnheer Brand, onze scherpshutter, daartoe niet in staat zou zijn, James! gaf Raffles hoofdschuddend ten antwoord.

Het bleef even stil, en toen zei Brand, die slechts met groote moeite zijn kalmte wist te bewaren, en de vrees te onderdrukken, die hem bekropen had, bij de gedachte, dat zij hier zonder eenig hulpmiddel zouden moeten achterblijven, indien de machine gestolen, of zelfs maar reddeloos bedorven werd:

— Wij moeten dichterbij trachten te komen, Edward! Laten wij de machine in de handen van die kerels, dan zijn wij verloren! We vechten dus voor ons leven, want de Duivel der Lucht moet ons weer naar de bewoonde wereld brengen.

— Je hebt gelijk Brand — tot iederen prijs moeten we beletten dat die zeeschuimers iets aan de machine bederven! Komt mede — wij zullen wat nader trachten te sluipen, zonder te worden gezien.

Zij schoven zich weer achteruit, en toen begaven zij zich zoo snel maar mogelijk was in de richting van den kleinen Kaap, van waarachter het smokkelaarschip zoo plotseling was komen opdagen. Ongeveer twintig minuten later, nadat zij opnieuw voorzichtig een lagen heuvel hadden beklommen, konden zij den toestand veel beter overzien.

Zij waren thans zoo dicht bij, dat zij ook met het bloote oog duidelijk konden waarnemen, wat er daarginds geschiedde.

Maar zij zagen nu nog meer! Aan den anderen kant van het kleine voorbergte, dat in zee vooruitstak, en dien zij zooeven niet hadden kunnen zien, lag een zeer fraai, wit geschilderd jacht zachtjes op de golven te schommelen. Het was geankerd ongeveer midden in een kleine kreek, waar het beschermd was tegen den golfslag. Het was een volkomen zeewaardig vaartuig, en zeker niet veel kleiner dan duizend of twaalfhonderd ton. Dat het een particulier vaartuig was, bleek uit alles. De eigenaarsvlag woei nog van den achtersteven. Het schip leek volkomen verlaten te zijn, maar toen

Raffles zijn uitstekenden kijker er weer op richtte, zag hij een tweetal bruine kerels languitgestrekt in de schaduw van de campagne, die daar waarschijnlijk hun plichten als wakers schandelijk verzuimden, en een uiltje knapten.

Een natievlag was niet te zien, en die was waarschijnlijk neergehaald toen het schip zich moest overgeven aan de zeeschuimers. Maar Raffles meende aan verschillende bijzonderheden te zien, dat het schip van Amerikaanschen oorsprong was. In ieder geval heette het „Lincoln” naar den beroemden, zoo tragisch om het leven gekomen president der Vereenigde Staten. Overigens — wie anders dan een schatrijk Amerikaan zou zich de weelde kunnen veroorloven, zulk een kostbaar jacht voor zijn eigen vermaak te laten verbouwen?

De aanwezigheid van die kleine groep gevangenen aan den anderen kant van de landtong werd nu duidelijk. Het schip was stellig een weinig uit zijn koers geraakt, en verrast door de Maleiers op hun snelvarend rooverschip.

Het witte jacht werd waarschijnlijk voortbewogen door krachtige motoren, want een pijp was nergens te zien, en de korte mast kon alleen ten doel hebben, er de draad van een radiotoestel aan vast te maken, en lampen en vlaggen aan op te hijschen!

— Er zal hun aardig wat in handen zijn gevallen, Mylord! gromde Henderson nijdig.

— Dat is nog niet zoo zeker, Henderson! antwoordde Raffles hoofdschuddend, indien dat zoo was, zouden zij geen gevangenen hebben gemaakt, maar het schip, na het te hebben beroofd, eenvoudig in den grond hebben geboord.

— Met de opvarenden, vroeg Brand hui-verend.

— Zeker. Maleische zeeroovers zijn meestal niet zoo sentimenteel van aard! Daarom, als de gevangenen nog leven, dan bewijst dat, dat zij nog waarde hebben voor de zeeschuimers, en dat kunnen zij alleen maar hebben, in den vorm van gijzelaars! De roovers zijn van plan, een groot losgeld voor hen te eischen.

— Maar hoe denken zij dat te krijgen? merkte Brand weer op. Wij zijn hier ver van de bewoonde wereld, en hoe moeten zij zich in verbinding stellen met de familie van die leden?

— Er is radio aan boord van dat jacht, Brand! antwoordde Raffles. En onder dien troep zal er wel iemand zijn, die de toestellen kan bedienen. Zoo niet — dan zullen zij er

den marconist toe dwingen, met een revolver tegen zijn slaap gedrukt!

— Er is nog iets dat ik niet begrijp. Er waren maar vijf of zes gevangenen. Dat schip echter heeft alleen reeds een bemanning van zes koppen van noode om het te kunnen besturen! Waar zijn die dan?

— Misschien gedood — misschien op een andere plek — of wellicht aan boord van het schip, en opgesloten in een van de ruimen! Het is ook zeer wel mogelijk dat zij zijn overgebracht aan boord van het piratenschip — natuurlijk voor zoover zij nog leven! He is wel mogelijk dat er vinnig gevochten is, want het kan niet anders of aan boord van zulk een groot jacht zijn wapens voorhanden.

— Zij hebben gelukkig de machine weer met rust gelaten, Mylord! fluisterde Henderson, die al zijn aandacht bepaald had bij het vliegtuig.

— Inderdaad schommelde de Duivel der Lucht geheel verlaten en aan zich zelf overgelaten aan zijn beide trossen op de golven, die steeds hooger stegen, want de vloed was opgekomen.

— Zullen die ezels begrijpen, dat zij die trossen wat moeten vieren, daar de vloed anders het toestel onder water zal trekken? vroeg Brand ongerust.

Hij kreeg geen antwoord op die vraag.

Raffles wierp zich plotseling plat voorover, en fluisterde bevelend:

— Ga liggen!

Zonder ook maar iets te vragen wierpen Brand en Henderson zich dadelijk neder in het gras, dat hier tamelijk hoog was. En dadelijk begrepen zij de noodzakelijkheid, zich onzichtbaar te maken, want op nog geen tachtig passen afstand trok een troepje van zes mannen over den heuvel, waaronder twee blanken waren twee Maleiers, een Chinees, en nog een man van een Mongoolsch type, die een Tartaar kon zijn!

— Ik vreesde het al, zij zoeken ons natuurlijk! fluisterde Raffles, terwijl hij behoedzaam den veiligheidspal van zijn geweer buiten werking stelde, en het wapen zoo voor zich schoof, dat hij het onmiddellijk zou kunnen gebruiken.

Wat Brand aangaat, hij had bijna instinctmatig behandeld en zijn voortreffelijke Winchesterbuks tot schieten gereed.

Hun toestand was uiterst gevaarlijk, want wel waren zij zoeven beschermd door een klein boschje, waarachter zij het kamp van de zeeschuimers bespied hadden, maar dat

was hun nu niet langer van nut. En het gras kon hen slechts gedeeltelijk verbergen. Als een van de kerels die daar voorbijtrokken op zijde keek, zouden zij stellig worden ontdekt.

En nauwelijks was dit tot hen doorgedrongen, of inderdaad wierp de Chinees die bij het troepje was, een blik in hun richting, en bleef wantrouwend staan.

Hij liet een korten, schorren waarschuwingskreet hooren, en alle anderen stonden stil.

Het scheen een eeuwigheid te duren, en toch duurde het niet langer dan een halve minuut. De drie mannen hielden zich volmaakt onbeweeglijk, en misschien zouden zij voor rotsblokken of kale plekken aarde zijn aangezien, als de zon niet had geschenen!

Maar die brandde reeds eenige uren aan den wolkenloozen hemel, en haar felle stralen weerkaatsten in het blik van het eetketeltje, hetwelk Henderson, die het meest boven het gras uitstak, op zijn rug had geschoven!

De Chinees gaf een schreeuw en knielde bliksemsnel neer, en een der blanken rukte zijn geweer van den schouder, maar hij had het nog niet goed en wel in den aanslag gebracht, of er kraakte een schot, en de man tuimelde voorover, midden in het voorhoofd getroffen.

De Tartaar kwam als een dolle aanstormen, steeds schietend op het lichtende punt, dat de aanwezigheid der anderen had verraden, maar hij kwam niet verder dan een meter of twintig, maakte toen een lichtsprong, stootte een gil uit, en viel midden in zijn loop doodelijk getroffen neer, en bleef in een zonderlinge houding liggen, op zijn knieën, met het hoofd op den grond gedrukt.

De anderen zochten zoo spoedig zij maar konden dekking, maar niet zoo vlug, of de nooit falende kogels uit Brands geweer had een hunner achterhaald, en legde hem neer voor zij dekking hadden gevonden achter een uitstekenden rand, een soort van drempel van graniet op den top van den heuvel.

Van die plek begonnen zij als krankzinnigen te schieten, maar hun kogels konden de drie mannen niet bereiken, want die streken over hen heen.

— Nu, dat kan als een oorlogsverklaring worden beschouwd! zeide Raffles grimmig. Het is jammer dat het al zoo vroeg moest gebeuren, maar het ligt er nu eenmaal toe.

— Moeten wij niet maken dat wij weggomen? vroeg Brand zacht. Het schieten is natuurlijk in het kamp gehoord! Wij zijn er een kwartier loopens vandaan!

— Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan! Zoodra je je hoofd boven het gras uitsteekt, kun je er op rekenen, er een kogel doorheen te krijgen!

— Maar wij kunnen hier toch niet blijven! zeide Brand op een toon van wanhoop. De anderen zullen komen zien wat er gaande is, en wij zullen door de meerderheid verpletterd worden!

— Er zijn er al drie opgeruimd, Brand! zeide Raffles koeltjes. Het was heel dom van hen, niet rustig af te wachten, tot dat wij naar de vliegmaschine zouden terug keeren! Zij konden niet weten, dat wij hen reeds gezien hadden, van die top daarginds af! Maar voor het overige heb je gelijk, en hier blijven zou levensgevaarlijk kunnen zijn. Laten wij dus trachten, ons op den buik voort te schuiven tot dat groote rotsblok daarginds halverwege de helling. Zijn wij eenmaal daar, dan kunnen wij ons voorloopig uit de voeten maken zonder te worden beschoten!

Brand knikte. Hij wierp nog een laatste blik door het struikgewas in de richting van het kamp, en zag dat een viertal goed gewapende kerels in den looppas over het gladde, harde zand langs den oever snelden, waarschijnlijk met de bedoeling, den heuveltop van de zeezijde af te bereiken. Het kon niet anders of men had daar beneden de kleine, witte rookwolkjes uit de geweerloopen zien opstijgen. De toestand was dus inderdaad zeer kritisch te noemen. Reeds waren er drie groepen zeeroovers, die het op hun leven gemunt hadden en die hen zeker niet zouden sparen, als zij hen zouden kunnen insluiten.

Zij begonnen zich dus zoo vlug mogelijk door het gras heen naar beneden te schuiven, en dadelijk begon het wilde schieten opnieuw. Henderson voelde een kogel door den hak van zijn zware laars gaan en het weeë schokje in zijn voet maakte hem bijna mislijk. Op dit oogenblik vervloekte hij zijn omvang, die hem wel eens noodlottig zou kunnen worden!

Hij maakte zich zoo plat mogelijk, maar een kogel ging dwars door het glinsterende eetketeltje, dat de aanwezigheid van de drie mannen verraden had, en vloekend gespte hij zijn riem los, wat moeilijk genoeg ging, en maakte het lastige ding er van los.

Tenslotte bereikten zij toch ongedeerd het beschuttende rotsblok, en niet zoodra hadden zij zich daar-achter neergeworpen of met een dof, zuigend geluid sloegen de geweerkogels plat tegen het harde graniet, en de fijne schilvers vlogen boven den rand uit, en werden

over hun gelaat gestrooid.

De rots had een soort van inkeping, en Brand, de beste schutter, legde er den loop van zijn geweer in, en hield zich gereed tot schieten, zoodra zich daarginds iets verdachts zou vertoonen.

Een kogel zoemde hem voorbij met een hoog, fluitend geluid, en op hetzelfde oogenblik drukte zijn vinger tegen den trekker, want hij had een klein stukje gezien van een vuurrooden hoofddoek, die gevaarlijk duidelijk afstak tegen het weinige groen van een klein boschje.

Onmiddellijk liet zich een scherpe kreet hooren, en het roode ding verdween uit het gezicht.

— Weer een minder! zeide Brand lakoniek, terwijl hij het ledige magazijn uit zijn geweer nam, en het verving door een vol.

En toen hij zijn hand weer uit zijn zak haalde, begreep hij meteen, dat hij zuinig zou moeten zijn op zijn munitie, en dat ieder schot raak moest wezen, want hij voelde nog maar drie van die magazijnen in zijn zak, en ieder daarvan bevatte zes kogels.

Hij zeide er iets van tegen Raffles, die kortaf opmerkte:

— Veel of weinig kogels — wij kunnen hier in geen geval blijven als wij niet willen dat wij omsingeld worden. Vluc dus hier vandaan, voor het te laat is. Ik weet een plek, tamelijk dicht bij de landingsplaats, waar wij zeker niet spoedig gevonden zullen worden — mits wij er in slagen, ze ongemerkt te bereiken.

Raffles gaf zelf het voorbeeld, en in diep gebukte houding begonnen de drie mannen den heuvel weer af te dalen, onzichtbaar voor het eerste groepje dat zij gezien hadden, daar het hooge rotsblok tusschen hen was.

Daar beneden aan den voet vonden zij een vrij groot, en dicht boschje, waarin zij verdwenen.

Raffles die zijn eiland tot in de kleinste hoeken voortreffelijk kende, ging vooraan.

Maar plotseling stonden zij stil. Recht voor hen had een geluid geklonken, dat hen met verbazing vervulde, en die verbazing ging zeer snel over in onrust. Want dat geluid was het luide, kwade blaffen van een hond!

En het volgende oogenblik kwam het dier ook reeds te zien. Het was een soort herdershond, zeer groot en woest, zooals de Australische veeherders ze gebruiken, en die men Kelpi noemt. Zij zijn buitengewoon sterk en voor niets bevreesd. Daarenboven hebben zij een fijnen neus, minstens evengoed al de

bloedhonden, die nog niet eens zoo lang geleden door de slavenhouders in Zuid-Afrika werden gebruikt bij de ontsnapping van een ongelukkigen slaaf.

Het was duidelijk dat het dier binnen weinige oogenblikken hen zou hebben geroken.

— Leg dien hond neer, Brand, beval Raffles kortaf.

— Maar de kerels bij wien hij hoort, zullen het schot waarnemen, en zij zullen ons hier vinden, want het boschje is klein, en ligt in het midden van een vrij groote vlakte!

Maar juist op dat oogenblik scheen de hond wind van hen te hebben gekregen. Het groote dier stak zijn kop in de lucht, snoof even, en kwam toen in een langen galop over de vlakte aanzetten, meegesleept door zijn jachtinstinct en zijn bloeddorst — en dat werd zijn verderf.

Het groote dier drong in het boschje door, woest grommend, en Henderson, het geweer van Brand neerdrukkend, die wilde schieten, ondanks alles, trad het sterke, woeste dier onbevreesd tegemoet, terwijl hij zijn jacht-

mes uit den gordel trok.

De Kelpi, den reus ziende, gromde woedend, zonder te blaffen, en nam toen onbevreesd zijn sprong. Maar het was zijn laatste. Zonder zelfs te wankelen ving Henderson het dier al het ware in de vlucht op, en het scherpe, breede lemmet drong den grooten hond in de borst, en doorboorde hem het hart, zonder dat hij eenig geluid gaf, zonk hij ter aarde, en uit zijn machtige, opengesperden muil met de vreeselijke roofdiertanden vloeide het bloed.

— Dat heb je goed gedaan, Henderson, vlug, en vooral geluidloos, prees Raffles hem. En nu snel weg — voor zij aan den zoom van de vlakte zijn, want wij hebben reeds een kostbaren tijd verloren.

De drie mannen verlieten het boschje weer, en snelden zoo vlug zij maar konden over het vlakke veld, in de richting van een groep steenachtige heuvels.

Ze bereikten die heuvels, juist toen een troepje achtervolgers te voorschijn kwam aan het andere einde van de grasvlakte.

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der
Turksche Cigaretten-Industrie in Nederland

HOOFDSTUK III.

DE STRIJD OM DE VLEIEMACHINE.

— Wij zijn gezien — die hond heeft ons juist een halve minuut te lang opgehouden! riep Raffles. Nu, het gaat niet anders, dit is onze laatste toevlucht! In ieder geval hebben zij minstens tien minuten noodig om de grasveld in haar geheel lengte over te steken — en wij zullen spoedig genoeg dekking hebben gevonden. Komt vlug mede!

Het volgende oogenblik waren zij tusschen de steenachtige, zonderling gevormde heuvels, waar geen enkel grasje gelegenheid kreeg, tot ontwikkeling te geraken. Het was een zeer zonderling landschap, en bij avond moest het er uitzien, zooals men zich een maanlandschap voorstelt. De heuvels verschilden in grootte; sommige waren niet hooger dan tien meter, de hoogsten omstreeks tachtig, maar allen hadden denzelfden vorm, als de toppen van suikerbrooden, maar een weinig minder glad, zoodat voor een goeden klimmer hun oppervlakte hier en daar een behoorlijken steun bood. Zij waren onderling gescheiden door zeer smalle dalen, en lagen op een grillige wijze door een.

En Brand begreep aanstonds van hoeveel waarde deze schuilplaats kon zijn voor een man, die haar geheimen door en door kende, want het was al heel gemakkelijk, daar te verdwalen.

Raffles liep snel voort, scherp om zich heen ziende, nu eens ging hij om een lagen heuvel heen, dan weer beklom hij halverwege de helling van een anderen, maar hij zorgde er voor, nooit zoo hoog te komen, dat hij van de grasvlakte af zichtbaar werd.

En Henderson bedacht bij zich zelf dat hij zooveel toch wel een nuttige daad had verricht, want als die hond niet in het stof had gebeten, dan zouden alle schuilplaatsen ter wereld niet geholpen hebben!

Raffles had nu zoo vaak een haak geslagen, om in jachttermen te spreken, dat Brand, als men hem het gevraagd had, onmogelijk denzelfden weg terug had kunnen vinden. Tenslotte bereikten zij den voet van een heuvel, die in vorm eenigszins afweek van de anderen. Zijna top was niet zoo spits, maar afgebrokkeld

en vlak, en zijn helling was ook gemakkelijker te beklimmen. Men zou kunnen meenen een pyramide voor zich te zien van een onregelmatige vorm.

Raffles begon aanstonds dezen heuvel te beklauteren, terwijl hij zijn beide metgezellen een wenk gaf om hem te volgen.

Het was niet zoo gemakkelijk voor een zwaar gebouwd man als Henderson, en hij hijgde dan ook niet weinig, toen Raffles stil hield op een plek, die ongeveer halverwege de helling gelegen was, en die een soort van natuurlijk bordes vormde. Van deze plek kon men een groot gedeelte van die vreemde verzameling granieten heuvels overzien, maar niets van de zee, niets van de plek, waar zich de vlieg-machine moest bevinden. En toch was het buideren van de branding op den uitersten rand van de klippen op dit punt duidelijk waarneembaar.

— Wij zijn er! zeide Raffles glimlachend.

— Maar je zeide dat wij dicht bij het kamp zouden zijn! zeide Brand verbaasd.

— Dat zijn wij ook! Hoor je het geluid van de branding dan niet? Het maakt den indruk, alsof het van rechts komt, maar dat is een gevolg van de eigenaardige terugkaatsing van het geluid. De kust is juist achter ons, ga mede dan zal ik het je toonen.

En eensklaps was Raffles als het ware door den grond gezonken! Hij was in een soort van zeer smalle spleet gesprongen, zoodat alleen zijn hoofd boven den rand van het bordes uitkwam. Zoo op het eerste gezicht had die spleet geen uitgang. Maar al heel spoedig bleek dit gezichtsbedrog te zijn, want zoodra Brand op zijn beurt in het smalle gat was gesprongen, zag hij een nauwe opening, die naar het binnenste vanden heuvel voerde. Hij ging er binnen, en hoorde Henderson achter zich steunen en weeklagen:

— Te smal voor mij, mijnheer Brand! Ik wil gekielhaald worden als ik er door han!

— Doe je best Henderson! riep Brand terug. Probeer het zijdelings! We kunnen je niet alleen achterlaten!

— De gang wordt aanstonds wijder, riep

Raffles opgewekt, van uit de duisternis.

Nog wat gesteun en gejammer, en eensklaps schoof Henderson door de opening, alsof hij uit een kanon was geschoten en zei hijgend :

— Van buiten naar binnen gaat het nog — maar van binnen naar buiten, neen, dan raak ik vast, en men zal dien heelen dromelschen heuvel moeten slopen om mij te bevrijden ! Waar zijn wij hier, Mylord ?

— Binnen in den heuvel, mijn jongen !

— Is het daarom zoo stik donker ?

— Nog wat geduld, en ook dat zal verbeteren !

En inderdaad, toen de drie mannen voorzichtig een pas of dertig door de zich telkens verbreedenden gang hadden gedaan werd een zwakke schemering merkbaar, die hen in staat stelde, althans te kunnen zien waar zij zich bevonden.

Dat flauwe licht drong binnen door nauwe spleten boven hun hoofd, waardoor zij de blauwe lucht konden zien !

— Hoe is deze gang ontstaan ? riep Brand verwonderd uit.

— Naar alle waarschijnlijkheid ten gevolge van een vulcanische werking van den bodem, Brand ! Hoe lang dat geleden is — niemand kan het zeggen, maar zeker vele duizenden jaren, want van een werking van een vulkaan hier in de buurt is sedert menschenheugenis geen melding gemaakt. Vermoedelijk is deze heuvel over een groot deel gespleten, er is een scheur ontstaan, maar de top, die voor een deel werd weggeslagen, heeft zich weer over die door de natuur geschapen gang heengespreid, en haar zoo afgedekt — op een paar openingen na, die je daar boven je hoofd ziet. Aanstonds echter komen wij weer in de duisternis, maar dat zal niet lang duren, en voor dat kleine ongerief zul je ruimschoots schadeloos worden gesteld !

En weer gingen zij verder, dwars door den heuvel heen, nog ongeveer honderd schreden, op den tast nu weer, totdat eensklaps, na een vrij scherpen hoek, een helder schijnsel hun oogen voor een kort oogenblik verblindden.

Het was het daglicht, dat in breede bundels een vrij groot hol binnendrong, in de buitenwand van den heuvel, en met een vrij uitzicht over de baai, waar de vliegmaschine was neergestreken !

Want het zonderling heuvelandschap hield op deze plek weer op, en alleen een paar lage bergjes bevonden zich nog tusschen dezen heuvel en het strand. De heuvels vormden hier een soort van hoefijzer, en die, waarbinnen zich

nu de drie mannen bevonden lag juist in het midden van de kromming daarvan.

Het hol was zeker wel zeven meter diep, en het was volstrekt onmogelijk, van het strand af iemand te kunnen ontdekken, mits hij zich niet al te ver naar voren waagde.

De breedte bedroeg ruim vier meter, en men kon er zeer gemakkelijk overeind staan, zonder het hoofd te stooten.

— Nu, wat zeg je er van ? vroeg Raffles glimlachend. Ik geloof niet dat men ons hier zoo spoedig zal ontdekken, wat dunk je, Brand ?

— Het is even sterk als een fort ! gaf Brand ten antwoord. Op welke hoogte bevindt zich dit hol boven het strand ?

— Op zijn minst veertig meters ! En de helling is hier zoo steil, dat aan een beklimming niet valt te denken. Hoogstens kan men zich uit dit hol naar het strand laten afzakken aan sterke touwen !

— Maar ik heb geen touw van veertig meter bij mij, Mylord, zeide Henderson met een benepen gezicht.

— Trek het je niet aan, James — ik heb hier al een jaar geleden ongeveer een klein magazijn in dit hol ingericht, omdat men altijd voorzichtig moet zijn, en nooit kan weten hoe vreemd de gebeurtenissen zich kunnen ontwikkelen !

En Raffles stapte naar een hoek van het hol en wentelde een zwaar rotsblok weg voor een opening, omtrent een meter hoog en half zoo breed, en toen wees hij daarnaar, en zeide met een lachje :

— Touw, houweelen, kaarslantaarns, en nog enkele andere dingen die van nut kunnen zijn !

— Ook levensmiddelen ? hernam de reus. De zaak is ik weet niet hoe Mylord er over denkt, maar die wandeling heeft mij hongerig gemaakt !

— Er zijn een paar blikken met verduurzaamd vleesch, James — maar ik zou niet durven aannemen dat die nog goed zijn, ofschoon deze droge gelijkmatige lucht gunstig is voor een langdurige conserveering. Overigens hebben wij nog genoeg in onze knapzakken. Laten wij dus eten. Wat doe je Brand ?

— Ik kijk ! antwoordde Brand eenvoudig.

Hij was op zijn buik zoo dicht mogelijk naar den rand van het hol gekropen. Zijn hoofd was er nog een meter af, maar hij kon nu zeer duidelijk de geheele baai overzien. Daar lag de Duivel der Lucht, op nauwelijks 100 meters afstand, en wat verder dobberde het smokkelarschip. Van de gevangenen was niets meer

te zien. Waarschijnlijk waren die, zoodra de roovers de achtervolging waren begonnen, veiligheidshalve aan boord van het zeerooverschip gebracht. Er liepen maar twee wakers bij de vliegmaschine op en neer, en een derde zat, een pijp rookend, op dezelfde plek, waar eerst de gevangenen waren geweest.

— En wat zie je? vroeg Raffles.

— Ik zie dat onze vliegmaschine binnen een half uur naar de haaien is, als die ezels de trossen niet gauw vieren! antwoordde Brand, schor van woede. Zij staan strak als snaren, en de golven spoelen nu en dan al over de drijvers heen!

— Wat nog meer?

— Er zijn twee bewakers bij, en dan zit er nog een kerel te dampen op den anderen oever van de baai.

— De gevangenen?

— Die zie ik niet! Waarschijnlijk zijn zij aan boord van het schip gebracht. Hun eigen jacht kan ik niet zien.

— Neen, dat is van deze plek af onmogelijk. Weet je zeker dat je niet meer roovers ziet dan die drie?

Brand gaf niet dadelijk antwoord, maar tuurde scherp door zijn kijker naar het smokkelaarschip. Toen hij het instrument weer weglegde, sprak hij:

— Er loopen twee kerels over het dek heen en weer, een blanke en een bruine.

— Innig verbroederd door de misdaad! voegde Raffles er spottend aan toe. Laat ons eens zien — het is ook niet goed mogelijk dat er nog meer zijn! Het eerste groepje dat wij tegenkwamen, telde zes koppen, en aan den rand van de vlakke heb ik er op zijn minst vijf meenen te zien, ik bedoel die lieden met hun hond. Dat is elf, en er is zeker nog een derde afdeeling geweest. Daarenboven moeten er toch stellig een paar bewakers aan boord van het motorjacht zijn geplaatst! Komaan Brand, ik geloof dat wij het moeten wagen!

— Wat meen je?

— Onze vliegmaschine heroveren, en die Amerikanen uit de klauwen van die kerels bevrijden! Niet zoo zeer ter bescherming van hun eigendommen, dan wel omdat het mijn plicht is, in dit speciale geval! Niemand kan zeggen wat die bandieten voornemens zijn, met hun gevangenen te doen! Ik daarentegen kan met de hand op het hart verklaren, dat ik hun geen haar op het hoofd zal krenken — mits zij mij een deel van hun rijkdommen afstaan!

— Alles in het fatsoenlijke! zeide Henderson grijnslachend.

Brand liet een kort lachje hooren en zeide:

— Ik wil alles wagen om onze goede machine weer in handen te krijgen! Ook al is het overdag. Ik kan het niet aanzien, dat zij naar den kelder gaat!

— Maar dat doet zij niet zoo spoedig Brand. De vloed is nu op zijn hoogst, en ik denk dat de zeeroovers dat heel goed weten! Maak je daarom dus maar niet bevreesd!

— Sta mij dan toe, mij over iets anders bevreesd te maken, Edward! De afstand is niet zeer groot, die kerels daar zullen ons zien, zoodra wij ons uit het hol laten neerglijden, en zij zullen ons als snippen neerschieten!

— En toch is dit de eenige weg, Brand! zeide Raffles schouderophalend. Wij kunnen weer terug gaan, maar dan loopen wij gevaar, veel te laat aan te komen, omdat wij dan een grooten omweg moeten maken. Wie weet zijn de anderen al terug van hun onderzoekstocht, en de overmacht zal weer te groot worden. Nu zijn wij drie tegen vijf, of misschien zeven, en dat heeft niets te beduiden. Dat is tenminste te wagen. Eedenk ook, dat wij maar over een afstand van vijf meter ongeveer gevaar loopen, op een kogel te worden getraceerd, want van daar af worden wij bij het neerdalen beschut door de lagere heuvels die nog voor ons liggen!

— Vooruit dan maar! zeide Brand, beveel dan maar wat wij doen moeten!

Raffles dacht een oogenblik na en zeide toen:

Er zijn twee sterke touwen van bijna 50 meter lengte. Wij zullen die beiden vastmaken. Het eene zal bestemd zijn voor Henderson, het andere voor ons beiden, en wij moeten ons als het kan alle drie tegelijk laten zakken.

— Zullen zij de touwen niet te vroeg zien?

— Dat is volstrekt onmogelijk! Hun grijze kleur steekt niet af tegen die van den rotswand! Daarenboven is de afstand daarvoor te groot.

— Waar moeten wij de touwen aan vastmaken?

Raffles antwoordde niet maar wees glimlachend op een tweetal sterke, ijzeren haken, die in de beide zijwanden van het hol waren verankerd.

— Je hebt blijkbaar op alles gerekend! zeide Brand vol bewondering.

— Dat moest ik wel doen — want dit hol is als het ware mijn laatste toevlucht, waarvan ik geen gebruik maak, tenzij ik er toe ge-

dwongen wordt door de omstandigheid. Om duidelijker te zijn — men komt er van de zijde van de heuvels in, maar meestal is men gedwongen, er eenmaal in zijnde, het aan den kant van de zee weer te verlaten, en dat kan nu eenmaal niet anders dan door middel van een ladder of een touw! Laten wij ons haasten, en handelen voor het ons onmogelijk wordt gemaakt door den terugkeer van de andere bandieten!

Zwijgend begonnen de drie mannen hun werk. Zij hadden reeds zoo herhaaldelijk met elkander samen gearbeid, dat er geen vragen gesteld behoeften te worden, en iedereen nauwkeurig wist, wat hij te verrichten had.

Brand, de kleinste en tengerste kroop met het eind van een touw zoo dicht mogelijk naar den rand van het hol, en liet het uit zijde gevlochten koord, sterk als staaldraad, behoedzaam vieren. Ondertusschen maakte Henderson het andere einde reeds aan den sterken haak vast.

Toen hij gereed was wierp hij nog eens een blik naar buiten, maar niets wees erop, dat de bandieten iets hadden gemerkt.

Maar wel waren zij waakzaam, dat was maar al te duidelijk! Zij rekenden er blijkbaar op, dat de eigenaars van die vliegmaschine wel eens terug zouden kunnen komen om te trachten, het toestel weer in hun bezit te krijgen!

Brand verwonderde er zich zelfs over, dat de aanvoerder niet zoo verstandig was geweest, meer lieden daarachter te laten. Maar hij wist toen ook nog niet, dat het zijn eigen kogel was geweest, die den hoofdman bij het eerste schot reeds geveld had.

De twee wachters zaten met het gezicht naar het land gekeerd, en het geweer aan den voet, en het kon bijna niet anders, of zij moesten onmiddellijk de drie mannen zien, zoodra die zich buiten het hol vertoonden. Het zou een gewaagde onderneming worden, en al ontbrak het Brand niet aan persoonlijke moed — het denkbeeld dat hij aanstonds tot levende schietschijf zou moeten strekken aan kerels die waarschijnlijk goed met een geweer konden omgaan deed even een huivering over zijn ruggegraat strijken.

Toen de beide touwen waren vastgemaakt, wierp Raffles zijn buks aan den riem over den schouder, overtuigde zich dat zijn revolver geheel geladen was, en zeide eenvoudig:

— Voorwaarts!

Brand kneep de tanden op elkaar, en gleeed als een aal over den rand van de wijde opening — in het volle gezicht van degenen die daar

aan den oever van den kleinen inham bijeen waren.

Henderson volgde onmiddellijk zijn voorbeeld, en liet zich zoo snel zakken aan het krakende koord, dat zijn handpalmen er door verwond werden. De reus was dan ook de eerste die achter de veilige toppen van de wat verder gelegen heuvels verdween, en buiten schot geraakte. Het moet erkend worden, dat hij het meeste recht had om zich te haasten — want zijn lichaam bood nu eenmaal het grootste trefvlak.

Intusschen waren zij bijna dadelijk gezien!

Er klonk een luide kreet van den kant van de zee, en er kwam beweging in den pijp-rookenden, eenzamen wachter op de kleine hoogvlakte.

Hij was ook de eerste die het geweer van zijn schouder rukte en op goed geluk vuurde.

Brand voelde zijn haren afzonderlijk op zijn hoofd prikkelen, want de man bewees een goed schutter te zijn! De kogel ging hem rakelings voorbij, en vlak voor zijn oogen zag hij de grijze, glinsterende plek op de rots, veroorzaakt door het platslaande lood van den kogel.

Zoo vlug hij maar kon liet hij zich zakken, en toch schaamde hij zich wel wat — want Raffles scheen zich volstrekt niet te overhaasten, en de afstand tusschen hen beiden werd hoe langer hoe grooter!

Een tweede kogel kon Brand niet meer bereiken, maar had overigens een zeer noodlottig gevolg, want het toeval wilde, dat hij vlak boven Raffles hoofd het touw raakte, en tot zijn ontzetting zag de jonge man hoe dadelijk de draden uitrafelden, als heel dunne, levende slangetjes.

Zoo vlug hij maar kon, en zijn knieën om het touw klemmend, liet hij zich in een vaart zakken, om het touw tenminste van zijn gewicht te ontlasten.

Doodsbleek keken hij en Henderson, toen zij eenmaal veilig den grond bereikt hadden, naar het strakgetrokken koord, en naar de plek die door den kogel getroffen was.

Er moest nu zelfs van het schip gevuurd worden, op een afstand van meer dan tweehonderd meter, want het regende op het oogeblik kogels!

Raffles was nog een meter of drie van den grond toen het touw zich begaf, en Raffles viel, maar hij kwam op zijn voeten terecht, en zeide glimlachend, zich het stof van zijn goed kloppend:

— De afstand had niet veel grooter moeten zijn! Nu, wij hebben het er goed afgebracht.

Nu vlug er op los, en spaar die kerels niet, evenmin als zij het ons zouden doen! Raak schieten — dat moet op dit oogenblik ons motto zijn!

Het was duidelijk aan Brands gezicht te zien, dat hij deze waarschuwing niet eens noodig had. Hij had zijn geweer gegrepen, en het drietal liep nu haastig, zich een weinig verspreidend, op de lage heuvels toe, die hen nog van het strand scheidde, teneinde daar eerder te zijn, dan de zeeroovers, die wel eens dezelfde gedachten konden krijgen.

En dat zij er goed aan hadden gedaan, een

weinig spoed te betrachten, bleek binnen enkele oogenblikken!

Zij hadden juist den top van den laagsten heuvel bereikt, die niet meer dan twaalf meter hoog was, toen Brand zich nog juist bijtijds bukte, en zich bliksemsnel neerwierp op het knallen van een schot. Hij richtte zich op een knie weer op, het geweer aan den schouder brengend, en vuurde terug op den aanstormenden bandiet.

De man gaf een luide schreeuw, wankelde even, en viel toen voorover, met zijn gelaat op den harten grond.

Wilt gij een tijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de DUBEC Cigaretten.

HOOFDSTUK IV.

AAN BOORD VAN DEN KAPER.

De andere zeeroover wierp zich onmiddellijk neer achter een groot rotsblok, en begon, vloekend als een heiden, zoo snel te schieten als maar mogelijk was, en telkens als hij een tikje zag van de tegenstanders.

Raffles, die zich op den rechter vleugel behoedzaam voortbewoog, kreeg een kogel door zijn mouw, afgeschoten door den derden man, die onzichtbaar was. Des te beter echter kreeg hij den man achter zijn rotsblok in het oog, of tenminste een deel van hem.

Hij mikte zorgvuldig, en de man gaf een kreet, want een kogel had hem in de dij getroffen. Hij richtte zich op en dat korte oogenblik was voor Brand, die niet wist dat de man al getroffen was, voldoende om hem door een kogel in het voorhoofd voor altijd het zwijgen op te leggen.

Dit scheen voor den derden bandiet het sein te zijn, voor zijn deel de partij als verloren te beschouwen. Men zag hem met groote sprongen voortsnelen over de kleine hoogvlakte, zich telkens neerwerpend en zooveel mogelijk dekking zoekend, en toen verdween hij aan den anderen kant van den lagen bergrug, die de baai in het Westen afsloot.

Maar alles was nog niet gedaan! De drie mannen moesten nu een zandvlakte oversteken, waarop het moeilijk loopen was, en de twee bandieten van het rooversschip konden die vlakte gemakkelijk met hun geweren bestrijken. Daarbij bestond het gevaar, dat zij ook de vliegmaschine zouden raken. Die mocht in geen geval in de vuurstrijd blijven. Maar daardoor werd de afstand nog wat grooter, en het gevaar van geraakt te worden dus ook.

Toch aarzelden de drie mannen niet. Zij bogen een weinig terzijde af, verlieten de beschermende heuvels, en snelden zoo vlug zij konden naar een kleine rij klippen, die zoeven droog was gekomen, want inderdaad had Raffles goed gezien, en het getij keerde reeds weder.

Een kogel schampte Henderson aan den arm, en een tweede nam het hoofddekseel van Brand mee, en daarop wierpen zij zich haastig plat

op den grond, tenhalve verborgen achter de lage klippen.

— Zou je kans zien, Brand, die kerels neer te leggen? Zij zullen ons dooden als snippen, als wij trachten, naar de vliegmaschine te snellen, en ze los te maken!

— Ik zal het probeeren! zeide Brand.

Van waar zij lagen bedroeg de afstand tot het schip niet veel minder dan 200 meter. Bovendien staken de schutters daarginds niet scherp af tegen de bruin geschilderde brug en het houtwerk van het piratenschip. Maar een van de mannen had een rooden hoofddoek om, en dat zou hem noodlottig worden.

Brand hief voorzichtig zijn geweer op, mikte lang en zorgvuldig, en drukte af.

Plotseling verdween de roode hoofddoek, en men zag den anderen bandiet dol van woede met de vuisten zwaaien. Het schot was dus blijkbaar raak geweest.

Daarop verdween hij uit het gezicht, bevreesd voor de doodelijke juistheid, waarmede die tegenstander zijn kogels afzond.

Een kort oogenblik wachtten de drie mannen. Toen echter Brand een hoed op den loop van zijn geweer boven de klip uitstak klonk er een schot en het hoofddekseel had al weer een opening meer!

— De schelm heeft zich ergens goed verborgen! mompelde Brand woedend. Ik zie volstrekt niets meer op het dek. Hij vuurt misschien uit een van de patrijspoorten, of uit het raampje van de kapiteinshut. Ik kan niet op goed geluk gaan schieten!

— En toch moet dien kerel het zwijgen worden opgelegd, Brand zeide Raffles vastberaden. Het is anders onmogelijk, onze vliegmaschine te bereiken, waarvan wij wel 50 meters verwijderd zijn! Luister dus goed. Jullie beiden blijven hier, en houden het schip in het oog. Zoodra de kerel zich weer vertoont, schiet je. Ik zal naar dat rooversschip toezwemmen en zoo aan boord zien te komen!

Brand wilde een tegenwerping maken, maar een blik op het vastberaden gezicht van Raffles bracht hem spoedig tot andere gedachten.

Deze had zich reeds ontdaan van zijn hooge

laarzen, en haastig zijn khakihemd over zijn schouders getrokken, en nu was hij alleen nog maar gekleed in de korte, linnen broek, die boven de knie eindigde. In den lederen gordel echter stak het scherpe, breede jachtmes.

Aan den anderen kant was de holster bevestigd, waarin zijn revolver zich bevond, en deze maakte hij nu tusschen de schouderbladen vast, om ze zooveel mogelijk tegen het zee-water te beschutten.

— Ik zal tweemaal schieten als het is afgeloopen, zeide hij lakoniek. Maak dan onmiddellijk onze vliegmaschine los, stijg op, en daal aan den anderen kant van het kaperschip reer.

— En het jacht — wat gebeurt daarmee ?

— Dat is van later zorg ! Eerst moeten die Amerikanen bevrijd worden. En in de allereerste plaats moet ik de Duivel der Lucht weer tot mijn beschikking hebben ! Let goed op. Als ik er kans toe zie, zal ik, inplaats van te schieten, de zwarte vlag daar aan de mast van dat schip strijken ! Dat zal het bewijs zijn, dat ik het heb veroverd.

Raffles knikte de twee achterblijvende nog eens toe, en toen kroop hij op zijn buik langs de rij klippen, door het nog vochtige zand in de richting van de branding.

Toen verloren Henderson en Brand hem uit het oog !

— Als Mylord maar door de branding heenkomt mijnheer Brand ! zeide Henderson na eenige oogenblikken.

— Daarvoor koester ik geen vrees — dat is hem toevertrouwd. Ik vraag mij echter af hoe hij het met zijn mes zal moeten bolwerken tegen een kerel die vuurwapens heeft !

En toen volgde er een lange poos van zwijgen.

Er was zeker wel een kwartier verstreken, toen er plotseling iets voorviel aan boord van het kaperschip. Er klonk een schot, en er bewoog iets aan den voet van de trap, die naar de commandobrugg voerde.

Brand, niet meer denkend aan het gevaar, bracht den kijker aan het oog dien Raffles had achtergelaten, en zeide heesch :

— Zij zijn slaags geraakt ! De man heeft zeker zooeven geschoten maar gemist — en nu heeft hij een handspak als wapen genomen !

Henderson antwoordde niet maar trachtte te volgen, wat er aan boord van het rooverschip geschiedde.

Hij meende flauwtjes het schitteren van een blinkend voorwerp in de zon te zien, en hij zag hoe twee gedaanten heen en weer bewogen.

— Kunt U niet schieten mijnheer Brand ? vroeg hij, de vuisten ballend van spanning en schrik.

— Onmogelijk, James ! Ik zou evengoed Mylord als den roover kunnen raken !

Er verliep nog omstreeks een minuut, en toen slaakte Brand een diepe zucht, en liet den kijker zakken.

— Wel, mijnheer Brand ? vroeg Mender-son, den jongen man strak aanziende :

— Ik geloof dat het gedaan is, Mylord heeft hem weten te overweldigen ! Neen — toch niet ! O die verraderlijke schurk !

Brand bracht den kijker weer voor het oog, en ging voort :

— Hij is gewond, maar hij heeft zich dood gehouden ! Nu springt hij met het mes in den vuist op Mylord toe, maar goddank die was op zijn hoede !

Op dat oogenblik slaakte Henderson een kreet van zegepraal en vreugde.

Hij had de gestalte van Raffles herkend, die zonder blijkbaar inspanning een bruinen, spartelenden kerel boven zijn hoofd hief, en hem met een zwaai over boord smeed !

Toen kwam er iets bruins heel langzaam en met inspanning naar de kust zwemmen, verdween even in de branding, kwam weer te voorschijn, sleepte zich met moeite buiten het bereik van de golven, en bleef dan geheel onbeweeglijk en blijkbaar volkomen uitgeput op de rotsen liggen.

Maar dit was nog niet geschied, of aan boord van het kaperschip werd de zwarte vlag, het symbool van het kapersberoep, gestreken !

Zonder zich langer te bedenken sprongen Brand en Henderson op, en ijlden naar de plek, waar de vliegmaschine geankerd lag. De kabels waren niet langer strak gespannen, maar hingen in een flauwe bocht neer, en het viel gemakkelijk ze los te maken van de rotsen.

Maar juist toen zij de kabels aan boord hadden gebracht, en de vliegmaschine met den kop zeewaarts hadden gedraaid, zoodat het toestel aanstonds kon opstijgen, had er weer een verandering van tooneel plaats, die plotseling het gevaar weer deed toenemen, en alles scheen te zullen doen mislukken !

Een woest geschreeuw in de verte en achter hun rug deed Brand en Henderson omzien.

Tegelijk slaakten zij een kreet — het hol dat zij zooeven verlaten hadden was ontdekt door de zeeschuimers, misschien bij toeval, misschien ook door den speurzin van een **tweeden hond**, en er vertoonden zich daar op

zijn minst tien of twaalf mannen, terwijl een van hen zich reeds gereed maakte, om zich langs het eene, nog bruikbare touw te laten zakken!

Anderen trokken zich wat terug, knielden neer, en begonnen te schieten.

Brand was verbleekt, en voor een kort oogenblik scheen hij zijn bezinning te zullen verliezen. Indien die kerels gelegenheid kregen, allen af te dalen naar het strand, dan was alles verloren, zij zelven zouden worden gedood, en de vliegmaschine ging verloren!

En reeds begon een van de kerels zich te laten afzakken, terwijl de anderen bleven vuren.

De tanden op elkaar klemmend knielde Brand neer, zich niet storend aan de kogels die hem om de ooren floten, mikte en vuurde.

Zijn kogel trof het strak gespannen touw, en met een vreeselijken gil viel de bandiet van een hoogte van veertig meters op de rotsen te pletter.

En terwijl een gekrijsch van woede opsteeg onder de anderen klauterden de twee mannen zoo snel zij konden aan boord, de schroef draaide met groote snelheid, de drijvers schoten over het gladde water van den inham, en de Duivel der Lucht verhief zich statig van het water, streek over de masten van het kaperschip heen, beschreef een boog, en daalde neer op een plek, waar het onmogelijk geraakt kon worden door de kogels van de als krankzinnigen schreeuwende en tierende zeeroovers daar boven in het rotshol.

Het was duidelijk dat zij niet naar beneden konden, en nu was een omweg van zeker een half uur noodig, om het strand te bereiken, en den oever van den kleinen inham.

Raffles had zich naar de verschansing gespoed, aan de zijde van de zee, en schreeuwde, zoodra de motor zweeg:

— Dat hebben jullie prachtig gedaan! Wacht een oogenblik — ik moet hier nog een en ander in orde maken, en kom dan zoo spoedig mogelijk! Wij moeten de President Lincoln in handen zien te krijgen, voor die schurken daar in het hol het hebben kunnen beletten! Er kunnen hoogstens twee of drie mannen aan boord zijn.

Brand wuifde met de hand ten teken dat hij het begrepen had, en liet het kleine, stalen grijpanker vallen, in ongeveer twee vademmen water.

Raffles liep snel over het dek van het kaperschip, een vrij ouderwetsch stoomvaartuig, maar dat over een groote snelheid beschikte,

zooals te zien was uit den slanken vorm en den spitsen boeg, en liep de smalle trap naar het manschappenverblijf af. De zware deur was op slot, en er werd van binnen op getrommeld.

— Een oogenblikje! riep Raffles luid. Gij zijt nu voorloopig veilig, en hebt niets meer te vreezen. Ik zal trachten, de deur te openen. Ga uit den weg, zoodat gij niet gewond wordt. Plaats U terzijde van de deur want ik ga het slot tuk schieten!

Er klonken een paar verschrikte uitroepen en toen werd het stil. Raffles had zijn revolver ter hand genomen, en vuurde snel achtereen drie kogels door het ijzeren slot, en een stevige ruk aan de klink was voldoende om nu de deur te openen.

Onmiddellijk stormden een dozijn doodelijk verschrikte maar nog altijd keurig gekleede lieden naar buiten, en liepen den bevrijder bijna onderstboven in hun haast om de smalle trap op te komen, en in de frissche buitenlucht te geraken.

Inderdaad was de lucht in het kleine vertrek met zijn lage zoldering bijna niet meer geschikt om in te ademen. Het stonk er naar gedroogde visch, slechte tabak, jenever — en veel menschen.

Op het dek begonnen de ontstelde plezierreiziger: dadelijk in de grootste verwarring dooreen te loopen, totdat een paar geweerkogels, uit het hol afgeschoten op het schip er hen aan herinnerden, dat zij dit niet ongestraft konden doen. En met een stentorstem beval Raffles dan ook:

— Allen naar stuurboord! Stuurboord is rechts, mejuffrouw! Zoo riep hij tot een jong, roodharig meisje, dat handwringend en geheel in de war aan den verkeerden kant heen en weer bleef loopen op gevaar af, getroffen te worden.

Eindelijk wa en allen aan den kant van het dek verzameld, waar zij betrekkelijk veilig waren voor de kogels, want de dekhutten met hun stevige wanden en hun meubelen waren nu tusschen hen en de schutters.

Het schieten hield dan ook na eenige oogenblikken op.

Raffles liet zijn blikken eens over het troepje gaan, en toen begon hij met rustige, klare stem:

— Ik moet beginnen met mijn verontschuldigen te maken over mijn uiterlijk, maar de omstandigheden dwongen mij er toe, een kleine zwemtocht te maken. Wie is de eigenaar van het witte jacht aan den anderen kant van de landtong?

— Die ben ik, mijnheer, en ik zal n'et nalaten, mijn beklag te doen bij den Amerikaanschen Zaakgelastigde in Calcutta. Is U Engelschman?

— Ik heb die eer, mijnheer! antwoordde Raffles, amelijk koelt es.

— Dan moet ik U zeggen, mijnheer, dat het treurig gesteld is met de veilgheid op zee — die gij immer zegt te beheerschen?

Raffle nam den spreker eens van het hoofd tot de voeten op. Hij was een kleine, schraal gebouwde man van een jaar of vijf en veertig, met donkere, levendige en heerschzuchtige oogen, en een trotsche, laatdunkende uitdrukking op zijn gladgeschoren gezicht.

Toen zei hij uit de hoogte:

— Ik ken landen, en vooral steden, mijnheer, die ik uit hoffelijkheid niet zal noemen, maar waar het met de veiligheid heel wat minder gesteld is dan in deze wateren — die ons Engelschen overigens niets aangaan! De zee is vrij, en wat er in ons volkslied gezegd wordt over die beheersching — nu, dat moet men maar als een dichterlijke vrijheid beschouwen. Er worden daarin nog meer dingen verklaard, die in deze tijden wel een weinig uit den toon vallen, en ook niet meer overeenkomstig de waarheid zijn. Gij wilt Uw jacht zeker gaarne terug hebben?

— Ik moet het terug hebben, mijnheer! De bouw heeft mij vier millioen dollars gekost! Het is een van de mooiste en duurste jachten van de wereld.

— En natuurlijk het grootste? vroeg Raffles, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken.

— En natuurlijk het grootste, mijnheer! antwoordde de Amerikaansche miliairdaironverstoobar. Ik ben een vrij Amerikaan, en ik zal niet dulden, dat men mij mijn eigendom ontroof!

— Maar hebt gij het tot op dit oogenblik niet tamelijk goedwillig geduld? vroeg Raffles ijskoud, den ander met zijn grijze oogen opnemend.

De Amerikaan kreeg een kleur van woede, en gaf ten antwoord:

— Ik had U in mijn plaats willen zien, mijnheer! Wij werden overrompeld. Zij hadden een kanon aan boord, en schoten met granaten!

— Een bazarkanonnetje! hernam Raffles minachtend. Gij hebt een stalen schip mijnheer, en dit is van hout. Gij hebt ook vuurwapens aan boord, vermoed ik. Gij had hen gemakkelijk in den grond kunnen varen! Uw

grootste, duurste en weelderigste jacht is toch ook zeker het snelste?

De Amerikaan begon iets van den spot te begrijpen, waaraan die vreemdeling in zijn d'ijfnat linnen broekje zich durfde te buiten gaan, en hij vroeg uit de hoogte:

— Wie is U eigenlijk, mijnheer?

— Ik ben — maar neen, dat zult gij over eenige uren wel ontdekken! Laat ik dus volstaan met de verklaring, dat ik de man ben, die U uit een vrij onaangename positie verlost heeft! Het is nooit prettig, zooiets zelf te moeten zeggen, maar wat zal men anders doen, als de ander het niet zegt?

De Amerikaan beet zich even op de lippen, kreeg weer een kleur, en zeide toen, met een bleek glimlachje:

— In zekeren zin heeft U wel gelijk, mijnheer. U schijnt — ik krijg den indruk, dat U wel eenige gevaren heeft geloopen, om ons uit dat akelige hol te bevrijden!

— O, het is bijna de moeite niet! weerde Raffles ironisch af. Wij deden het hoofdzakelijk — voor de grap! Ben ik onbescheiden, als ik Uw naam vraag?

De Amerikaan zette een ongeloovig gezicht, en vroeg op een toon van oprechte verbazing:

— Wilt U zeggen, dat U mij niet kent? Is U een beschaafd Engelschman, en heeft U nooit van Jozuah Brix gehoord?

— Wel eens van gehoord — nooit gezien! antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar mijn portret staat zeker wel iedere week in een of ander tijdschrift! barstte de Amerikaan gekwetst uit.

— Het is mogelijk, mijnheer, en ik ontken het niet — maar ik heb niet veel tijd om humoristische bladen te lezen! antwoordde Raffles met een korte buiging. Welzoo, mijnheer Jozuah Brix, de Kouwgomprins!

— De prins? Gij moogt gerust zeggen, de koning, mijnheer!

— Als U dat gaarne hebt wil ik U wel tot keizer promoveeren, hernam Raffles spottend. Maar misschien is het oogenblik niet gunstig, om thans over die promotie te praten. Er zijn andere dingen te doen. Zijn die lieden Uw gasten?

— Deze dame is mijn vrouw, deze dame is mijn dochter — deze heer is mijn aanstaande schoonzoon, als de Heer hem het leven laat, en ik mijn geduld bewaar, en de andere dames en heeren zijn inderdaad mijn gasten. Die een zeer, zeer onaangenaam avontuur hebben beleefd!

— Neen! Het was opwindend! Verrukke-

lijk ! liet een schelle stem zich hooren, die bleek toe te behooren aan het roodharige meisje.

— Er schijnt een klein verschil van meening te bestaan zeide Raffles met een kort lachje. Nu, wij zullen Uw jacht weer in bezit zien te krijgen !

— Gij, mijnheer ? Wel, ik zal er naar toe gaan, en het in bezit nemen ! riep Brix, vuurrood van drift.

— Geloof gij dat ? Steek dan Uw neus voor de aardigheid eens om den hoek van die rij dekhutten, en zie wat er gebeurt ! zeide Raffles kalm.

De Kouwgomkoning nam zijn witte zeilpet af, keek Raffles een oogenblik strak aan, en

hield toen het hoofddekseel bij der klep te zijde van de rij dekhutten.

De volgende seconde zat er een rond, een fraai rond gaatje in, en de rotsen weerkaatsten het geluid van een geweeschot.

Verbleekend en met een snelle beweging trok Brix zijn pet weer terug, keek een beetje onnoozel naar het kogelgat, en gromde toen woedend :

— Alles is dus nog niet afgelopen ? Die schurken zijn niet allen verdelgd ?

— U moet het ons maar niet kwalijk nemen, mijnheer Brix, antwoordde Raffles droogjes. Wij zijn maar met ons drieën. En op dit oogenblik is er nog een dozijn van die kerels in leven !

Lord Lister kwam zag en..... stak een Dubec-sigaret op

HOOFDSTUK V.

DE HEROVERING VAN DE „PRESIDENT LINCOLN.”

Deze onheilspellende woorden werden met een gedrukt stilzwijgen ontvangen.

Zelfs het roodharige meisje scheen van oordeel te zijn, dat de onderneming toch minder „verrukkelijk” was, dan zij zich had voorgesteld.

Eindelijk zeide Brix :

— Mijnheer, ik erken dat gij U als een moedig man gedragen heeft, en ik zal wel verplicht zijn, mij naar Uw aanwijzingen te schikken. Ik wil tot iederen prijs mijn jacht weer in mijn bezit krijgen. Wat raadt gij mij aan ?

— Ik kan U geen beteren raad geven, dan mij rustig mijn gang te laten gaan, zeide Raffles bedaard. Mijn twee vrienden en ik zullen het jacht wel in handen weten te krijgen, maar dan moet er onmiddellijk gehandeld worden.

— Behoort die vliegmaschine daarginds U toe ?

— Zij is mijn eigendom ! gaf Raffles kortaf ten antwoord.

— Wilt gij mij nog altijd Uw naam niet zeggen !

— Gij zult hem te hooren krijgen, als — dit avontuur geeindigd is. Maar als ge mij volstrekt een naam wilt geven, noem mij dan Blunt !

— Gij zijt een sportvlieger ?

— Niet altijd — ik vlieg ook wel eens voor zaken ! gaf Raffles ten antwoord, en de onheilspellende spot in die woorden ontging den Amerikaan.

Raffles monsterde het troepje nog eens, bekeek een voor een de gezichten, snel maar onderzoekend, en heel grondig, en vroeg toen:

— Hebben de zeeroovers U geen juweelen afgenomen, geen geld ?

— Slechts aan een paar onzer, die een portefeuille bij zich hadden, en ringen droegen !

— Waar zijn die nu ?

— Zij moeten n de kajuit van den kapitein liggen ! Men nam ze ons af, toen wij hier aan boord werden gebracht. Is daar binnen alles veilig, en kunnen wij het terug halen ?

— De kapitein is dood ! antwoordde Raffles koeltjes. Die zal het U wel niet beletten. Maar

— zijn hut is gesloten. Is er geld aan boord van Uw schip ?

— Wat dacht gij ? riep de Amerikaan boos. Natuurlijk is er geld. Veel juweelen, en zeker wel tachtig duizend dollar aan contanten, terwijl ik nog niet spreek van de waarde onzer chequeboekjes, reisbrieven, en andere papieren — en die van mijn schip !

— Mooi zoo ! zeide Raffles, en weer bleef het voor den Amerikaan verborgen, wat die uitroep te beteekenen had.

Hij stond nog een oogenblik in gedachten, keek naar de vliegmaschine, die op minder dan een vadem afstand rustig op de golfjes dobberde, en zeide toen :

— Dit schip heeft twee sloepen, die U gemakkelijk samen kurnen opnemen. Is er iemand onder U, die iets van het strijken van een sloep afweet ?

Hij kreeg geen antwoord, en een spottende uitdrukking verscheen op Raffles gezicht.

— Ik begrijp het — ik deed een domme vraag. Waar is Uw bemanning gebleven ? Heeft men die aan boord van Uw schip achtergelaten ?

— Neen, ook die is overgebracht — zes koppen !

— En dat zegt gij mij nu pas ? riep Raffles verwonderd en toornig uit. Hebben die dan niets te beteekenen ? Maar het is waar — zij maken geen kauwgom ! Weet iemand waar die lieden zijn ?

— Voor aan het schip meen ik ! zeide het roodharige meisje, dat een kleur had gekregen op de woorden van Raffles. En U heeft duizendmaal gelijk, het was een schandaal dat wij niet dadelijk aan die arme kerels gedacht hebben. Ik schaam mij diep.

Raffles keek haar aan met een wonderlijke uitdrukking in zijn grijze oogen, en zei zacht :

— Ik zal mij die woorden weten te herinneren, mejuffrouw !

En toen snelde hij over het dek, ging het smalle laddertje af naar het vooronder, en zag bijna onmiddellijk een zware deur, van drie stalen grendels en bovendien een slot voorzien, waar de sleutel nog op zat. Hij opende die deur

haastig, en kon nog juist bijtijds den vuistslag ontgaan van een flink gebouwd man, die achter die deur stond.

— Wacht wat! riep Raffles, half lachend, half boos. Ontvangt gij zoo Uw bevrijders? Maar mijn kleeding kan U in de war hebben gebracht! Allen voort naar buiten! Volgt mij!

Een zestal flinke mannen, waarvan er vier een blauwe trui droegen met de letters P. L. in gouddraad op de borst geborduurd, en twee een wit tropencostuum droegen, dat er echter verre van smetteloos uitzag, liepen haastig achter Raffles aan het trapje op en over het dek.

— Ik ben blij dat ik U weer zie, kapitein Jackson, zeide Brix. Hebt gij het erg onaangenaam gehad?

— Nogal, mijnheer, antwoordde de kapitein van het jacht, want het was daar pikdonker, en het stonk er, met Uw welnemen, geweldig. Hoe staan hier de zaken? Wie is deze heer?

— Mijn naam is voorloopig Blunt, kapitein, en ik verzoek U, door Uw mannen de sloepen te laten strijken, zoodat wij naar het jacht kunnen roeien.

— Is daar dan niemand aan boord? vroeg Jackson verwonderd. Zijn ze verjaagd, die schoelje? Is er politie gekomen?

— Ik vrees dat U daar hier vruchteloos op zouwt wachten, kapitein, antwoordde Raffles spottend. Wij zullen het zelf moeten doen. En haast U nu wat, want er is al veel tijd verbabbeld. De bandieten die nog leven moeten een omweg maken, die hen nog ruim een kwartier van ons lijf zal houden, maar langer in geen geval!

— Hoeveel man zijn er nog aan boord?

— Twee, hoogstens drie!

— Maar wij hebben geen wapens!

— Ik heb ze! Strijk vlug de booten, roei tot voorbij de landtong, en wacht daar tot ik met mijn zakdoek van het dek van het jacht zal hebben gewuifd.

Twee van Uw sterkste mannen, wat ik U verzoeken mag!

En zonder zelfs antwoord af te wachten koos Raffles twee stevige kerels uit de bemanning, en voerde ze naar het voorschip, hen dwingend, om op hun buik over het dek te kruipen, ofschoon dit niet meer noodig was, daar de bandieten het hol reeds eenige minuten eerder verlaten hadden.

Op de voorplecht stond het kleine snelvuurkanon. Een stapel granaten lag er naast, met een lap zeildoek overdekt. Het was een uit-

stekend legerkanon, en waarschijnlijk gestolen uit een Arsenaal. Het woog niet veel minder dan 800 kg, maar de drie mannen slaagden er in, het naar de verschansing te verschuiven, en over boord te werpen.

— Zoo, nu hebben wij hem zijn voornaamste giftand uitgetrokken! zeide Raffles, knikte de twee mannen eens vriendelijk toe, en dook toen sierlijk en licht als een snoek over de verschansing in zee, en het roodharige meisje klapte opgewonden in de handen, en begon alles weer prachtig en heel belangwekkend te vinden.

Twintig meter van het schip af kwam Raffles weer boven, en zwom met krachtige slagen naar de vliegmachine, die reeds het anker weer had opgehaald.

Brand begroette hem met de woorden:

— Gaat alles goed?

— Tot dusverre gaat het voortreffelijk! 80.000 dollar aan boord, en massa's juweelen! Nu vlug opgestegen, vooral niet te snel, en strijk neer op een meter of zestig van het witte acht! Geef mij een nieuwe revolver — mooi zoo. En hou de kerels goed onder schot, zoodra de machine op het water is neergestreken. Ik zal naar het jacht zwemmen, en maak je maar niet ongerust over mij.

De schroef begon te draaien, steeds sneller, en licht als een meeuw maakte de Duivel der Lucht zich los van het water, steeg tot zestig meter, beschreef een boog, stak de landtong over, en begon onmiddellijk weer te dalen.

Het kon niet anders of aan boord van het jacht had men het snorren van de schroef gehoord, en twee bandieten grepen onmiddellijk hunne geweren. Henderson had de machine bestuurd, en Brand maakte zich dadelijk gereed, een woorlje mee te spreken met zijn Winchester.

Intusschen had Raffles reeds op een drijver plaats genomen, en nog voor de vliegmachine het water aanraakte was hij weer in de golven gedoken, en zwom zoover hij kon onder water voort, slechts even boven komend om adem te scheppen.

Een der bandieten was zoo onvoorzichtig, naar de verschansing te komen, en op goed geluk in het water te schieten en Brand maakte dadelijk gebruik van die gelegenheid. Hij schoot vanuit de cabine, en zijn kogel raakte den man in zijn schouder. Alleen het zachte schommelen van het vliegtuig had hem het leven gered. Hij viel met een gil achterover, en de andere zeeschuimer werd dadelijk onzichtbaar.

Het kostte Raffles dus niet veel moeite,

om het jacht heen te zwemmen, en bij den lagen achtersteven van het kruiservormig gebouwde vaartuig vond hij een touw, waaraan hij zich gemakkelijk kon optrekken.

Het volgende oogenblik was hij aan boord, waar hij begroet werd met een kogel, die dreigend en veelzeggend vlak langs zijn oor vloog, en door een onzichtbaren schutter was afgevuurd.

Hij wierp zich onmiddellijk neer, haalde zijn revolver uit de tasch van waterproof, en schoof behoedzaam voort tot hij de achterkajuit bereikt had.

Het bleek hem dat hij hier buiten schot was, want de schutter gaf zich geen moeite meer, hem te treffen.

Hij bleef zoo een oogenblik liggen, totdat plotseling vlak bij hem een luiden kreet klonk, en het geluid van een val.

Hij hief haastig het hoofd op. Op het gangpad naast de kajuitskap lag een man uitgestrekt, met het geweer nog in de hand, en het gezicht naar het blankgeschuurde dek gekeerd. Hij was een blanke. Uit zijn zijde vloeide een dun straaltje bloed.

Hij had blijkbaar op Raffles willen toesluipen, op zijn naakte voeten, klaar om te schieten, maar de doodelijke kogel van Brand had hem achterhaald, en aan zijn misdadige loopbaan een einde gemaakt.

Nog altijd op zijn hoede, omdat het niet onmogelijk was, dat zich een derde man aan boord bevond stapte Raffles over het lijk van den man heen, liep haastig het gangpad af, en bereikte zoo het middenschip, en de rij statiehutten, met hun ronde, koperen venstertjes. Bukkend ging hij er onder door, en kwam aan de lage commandobrug.

Daarop bezocht hij de kapiteinshut, maar daar liet hij alles onaangeroerd. Het was maar een vrij eenvoudig vertrek, tenminste in vergelijking met de prachtige hutten van den eigenaar en zijn familie, en die bestemd waren voor de voornamen gasten. De wanden waren beschoten grijs Ahorn-hout, in vakken verdeeld door zilveren banden. Er hingen prachtige zeetafereelen, door meesterhanden geschilderd. De zware tafels van dure houtsoort waren eveneens ingelegd met zilver. Een overdadige, bijna barbaarsche weelde heerschte in de hut van Brix. Raffles wist dadelijk dat het geen andere verblijfplaats kon zijn, want hij vond er eenige voorwerpen waarop het monogram van den bezitter in goud was aangebracht — toiletartikelen, een sigarenkoker, van juchtleider, en nog enkele andere dingen.

Onder het groote venster met zijn koperen rand stond een fraaie schrijftafel, en daarnaast, op een onderstel, een kleine, moderne en stevige brandkast.

Raffles zag met zijn geoeffend oog onmiddellijk dat de zeeroovers reeds vruchteloze pogingen hadden aangewend, om dit voornamen meubelstuk te openen.

Het was een weinig van zijn plaats getrokken, en er waren diepe krassen in het gladde staal van de deur.

De wenkbrauwen van Raffles fronsden zich en hij bromde voor zich heen :

— Een tegenvaller ! Een leelijke tegenvaller, die mij wel zal noodzaken, mijn plannen eenigzins te wijzigen. Ik had gehoopt, dat mijnheer Brix wat minder voorzichtig zou zijn ! Waarschijnlijk bevinden zich in dat ding de sieraden van zijn vrouwelijke gasten, of tenminste zijn eigen contacten !

Haastig, doch zonder het minste gerucht te maken, juist zooals hij in Londen deed, als hij daar bij nacht en ongevraagd een huis bezocht, ging hij van hut tot hut, maar hij vond inderdaad nergens eenig sieraad. Naar aller waarschijnlijkheid had Brix nog juist op het laatste oogenblik toen de bedoelingen van het kaperschip maar al te duidelijk bleken, de kostbaarheden van zijn gasten in die kast opgeborgen ! Er was niet de minste aanleiding om te vermoeden, dat de zeeroovers ze aan land zoude hebben gebracht. Ieder motief daartoe ontbrak.

Een weinig ongeduldig kwam hij weer voor de kleine kast staan, en zeide in zich zelf :

Het zou mij minstens een uur kosten, dat ding zonder hulpmiddelen te openen. Met een kleine handgranaat zou het gaan — maar dat is hier niet te doen, zonder gevaar voor het schip. En toch kan ik het denkbeeld niet verdragen, dat al die moeite vruchteloos zou zijn geweest.

Maar plotseling verhelderde zich zijn gelaat.

— Ja, dat is het eenige middel ! riep hij, bijna luid.

Hij snelde de deur uit, en wenkte haastig naar de vliegmaschine, die op ongeveer twintig meter afstand weer het anker had uitgeworpen, teneinde te voorkomen, dat de vleugels in aanraking zouden komen met het jacht.

— Henderson, kom onmiddellijk hier ! schreeuwde hij.

De reus aarzelde geen oogenblik, maar trok zijn laarzen uit, ontdeed zich van zijn korte jas van grauw linnen, wierp zich in het

water, en had in vijf slagen den korten afstand achter zich gelaten.

Hij klauterde langs het smalle valreepje op het dek, en zei eenvoudig :

— Hier ben ik, Mylord ! Wat moet ik doen ?

— Zonder iets te zeggen nam Raffles den reus onder den arm, bracht hem tot voor de deur van de eigenaarshut, wees op de brandkast en vroeg glimlachend :

— Zou je die kast kunnen tillen, denk je ?

De reus krabde zich even achter het oor, monsterde het meubel met zijn gladde wanden, en antwoordde toen :

— Tillen zal bezwaarlijk gaan, mylord, want er is geen houvast aan, maar verschuiven — daar zie ik kans toe ! Waar moet het ding heen ?

— In het water ! En liefst gauw, want over vijf minuten kunnen de zeeroovers het strand weer bereikt hebben langs den omweg !

Zonder nog een woord te verliezen bukte Henderson zich, om zijn hoofd niet te stooten aan de bovenste deurpost, trad op de kast toe, en trok ze met een enkelen ruk een eind van den wand. Er waren vier lange, stalen pooten aan, en die hielpen hem bij zijn werk.

Terwijl hij zoo vlug hij kon het zware onhandelbare ding buiten de deur werkte, zocht Raffles haastig in het kabelruim, en vond daar een lange rol dun, gevlochten staaldraad.

Zoodra de kast naast de verschansing stond, binnen enkele minuten, maakte hij het einde van die draad stevig vast aan een der pooten, en het andere aan een zwaar stuk boomstam, dat in den inham rondreef, en dat hij met behulp van een haakje naar zich toetrok.

En ter plaatse waar de valreep uitkwam op het dek, waar dus de verschansing kon worden opgeklapt duwde Henderson met een laatste krachtsinspanning de brandkast in de golven, die er zich onmiddellijk over sloten, terwijl de zware boomstam heel langzaam afdreef, meegevoerd met de ebbe ! En nog waren de rimpelingen in het water niet tot rust gekomen of Raffles snelde naar den voorstevan, terwijl hij schreeuwde :

— Keer weer terug naar de vliegmaschine, Henderson, en laat mijnheer Brand het anker lichten ! Geef goed acht op wat er gebeurt, en draag zorg dat wij onmiddellijk kunnen opstijgen, let op het teeken !

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-sigaretten

HOOFDSTUK VI.

NIEUWE GEVAREN.

Raffles had een handdoek medegenomen, uit een der hutten, en niet zoodra begon hij daarmee te wuiven of om den hoek van de landtong kwamen de twee sloepen te voorschijn, vol gasten van de President Lincoln, en ieder geroeid door een tweetal matrozen, terwijl de derde bij het roer stond.

Zij schenen zeer groote haast te hebben, en roeiden wat zij konden, en kapitein Jackson stond voor in een van de booten, en zwaaide met zijn armen, terwijl hij blijkbaar zijn best deed, op dien afstand van meer dan 150 meter zich verstaanbaar te maken.

Raffles, die op het punt had gestaan, op zijn beurt over boord te springen, zoodra hij de sloepen zag naderen, bleef verbaasd toezien, en mompelde voor zich heen :

— Wat willen zij eigenlijk ? Er schijnt iets niet in orde te zijn !

Hij begreep maar al te spoedig wat er gaande was ! Het werd hem duidelijk gemaakt in den vorm van een sissend geluid, gevaarlijk dicht bij zijn oor, onmiddellijk gevolgd door een scherpen knal van den kant van het land !

Hij draaide zich bliksemsnel om. En dadelijk

begreep hij den geheelen omvang van het opnieuw dreigende gevaar.

Aan het begin van de landtong vertoonden zich eenige gedaanten, en die waren waarschijnlijk het eerst gezien door de opvarenden in de twee sloepen, voor zij het waagden, de landtong te ronden. Zij moesten eenige zeer onaangename oogenblikken hebben doorgebracht ! Daarom zwaaide de kapitein zoo met zijn armen !

Bijna op hetzelfde oogenblik drong het tot Raffles door, dat er zich geen geweren meer aan boord van het jacht bevonden. Hij had er tenminste geen gezien. Toch moest hij tot iederen prijs de bandieten zien op te houden, en moest hij hen beletten aan boord te komen, totdat die sloepen langs zijde waren gekomen, en de matrozen met revolvers en andere wapens een nieuwe bestorming van het schip konden keeren.

Het noodlottige van de zaak was, dat die bandieten veel harder konden loopen dan de roeiers de zwaar beladen sloepen voortbewegen ! Tot overmaat van ramp waren zij zelve gewapend, en goed ook, en konden zij

gebruik maken van iedere terreinverhevenheid, terwijl de menschen in die sloepen volmaakt weerloos waren, en binnen weinige tellen duidelijk zichtbaar zouden zijn voor degenen die zich op den rug van de landtong bevonden. Het was alsof men over een havenhoofd liep, en neer kon zien op de schepen die zich in de haven bevonden!

En in hun woede en teleurstelling zouden die tien of twaalf bandieten geen medelijden kennen, en allen tot den laatsten man dooden, uit wraakzucht voor de geleden verliezen!

Dit alles ging bliksemsnel door het hoofd van Raffles, en hij schreeuwde tot Brand:

— Kun je de kerels zien, Brand? Kun je niet op hen schieten?

— Ik zal het probeeren, maar de afstand is groot, en de golfslag doet de vliegmachine allernaangenaamst schommelen! Kun je het anker niet lichten, en het jacht de sloepen tegemoet laten varen?

— Ik zal mijn uiterste best doen — maar ik wilde dat ik de inrichting van dit schip beter kende! De ankers worden waarschijnlijk met een motor opgewonden!

De President Lincoln was aan den voorsteven zoowel als aan de achterplecht verankerd.

Gelukkig lag het met den kop naar de zee gekeerd. Raffles snelde eerst naar den achtersteven, en bevond dat inderdaad het anker daar met behulp van een motor, die in een ijzeren huisje was opgesloten, kon worden neergelaten en opgehaald.

Maar helaas was het dek hier laag en onbeschut, en zijn verschijning werd onmiddellijk verwelkomd door een half dozijn kogels, zoodat hij zich bliksemsnel moest neerwerpen.

Maar het toeval was hem gunstig want hij kwam terecht vlak bij een bergplaats voor allerlei gereedschap. Daarin vond hij een vijl, en zoo snel hij maar kon begon hij de ankertros door te vijlen, totdat het snel vallende water en de krachtige eb het werk verder deed en de strakgespannen tros stuk trok.

Zich weer achteruitschuivende, terwijl Brand zoo goed mogelijk het vuur opende op hetgeen er zichtbaar was van de bandieten, bracht Raffles zich zelf weer buiten schot, en snelde naar den voorsteven, waar, door de kracht van het afnemende water, de ankerkabel reeds slap hing.

Hij wist hier den motor op gang te brengen, zoodat het vaartuig zich zelf rechtstandig boven het eenige nog overblijvende anker

trok, en het volgende oogenblik had het anker zich losgemaakt van den zandgrond, en het schip dreef vrij in den inham!

De bandieten echter, ziende dat hun prooi hun ging ontsnappen, hadden zich verder op de landtong gewaagd, maar stelden zich nu ook meer bloot, want dekking was hier weinig te vinden, en een paar juist gerichte schoten van Brand remde hun vaart.

Allen wierpen zich plat neer, en wilden de sloepen beschieten, maar ditmaal werd hun dit onmogelijk gemaakt, want het langzaam naar zee drijvende, nog stuurloos jacht had zich tusschen de schutters en de beide sloepen gesteld!

Intusschen begonnen de bandieten hun aandacht aan de vliegmachine te wijden, die een voortreffelijk doelwit opleverde, en Raffles, die dit zag, schreeuwde door een scheepsroeper:

— Opstijgen! Zij zullen onze machine tot een zeef sch eten!

Brand liet het zich geen tweemaal zeggen, want inderdaad werd de toestand hoogst gevaarlijk. Indien slechts een van die kogels een teeder deel van de machine trof, waren de gevolgen niet te overzien.

Hij haalde dus een hefboom over, en onmiddellijk stooft de vliegmachine met groote vaart over het kalme water van de inham, verhief zich in de lucht, steeg tot een hoogte van meer dan achthonderd meter, en bleef op zulk een verren afstand rondcirkelen, dat de bandieten op het eiland al zeer spoedig het vuur staakten, inziende, dat zij met evenveel gevolg op dien afstand op een stuiverstukje konden mikken.

Intusschen was Raffles naar de machinekamer gesneld, en vond daar een voortreffelijken Dieselmotor, dien hij zonder de minste moeite in beweging kon brengen.

Hij zette de machine op „zachtjes vooruit” en toen moest hij weer zoo snel hij kon naar het dek ijlen, en naar de stuurhut snellen, teneinde te voorkomen, dat het vaartuig aan den grond zou loopen.

Tot zijn groot geluk konden de zeeroovers hem op die plek onmogelijk bereiken met hun kogels. Hij stond hier volmaakt veilig, en stuurde het prachtige jacht behoedzaam de baai uit en de beide sloepen tegemoet, waarvan de matrozen roeiden wat zij konden, en die dan ook spoedig langs zij lagen, aan den kant, die van de landtong was afgewend.

Men hoorde zelfs op dien verren afstand

duidelijk het woeste geschreeuw der bandieten, die nu wel inzagen, dat de kostbare prooi hen ging ontsnappen.

Zonder kanon zouden zij er zelfs niet aan durven denken, het snelloopende jacht aan te vallen.

Men hielp de dames het eerst langs de valreep naar het dek, toen volgden de gasten, die nu toch wel een weinig bleek waren, en tenslotte de bemanning.

Daarop liet men de sloepen, die van geen nut meer waren, aan hun lot over.

Brix snelde onmiddellijk naar de stuurhut, en schreeuwde opgewonden, de deur openrukkend:

— Dat hebt gij mooi gedaan, mijnheer Blunt, en ik verzeker U dat ik het niet zal vergeten!

— Dat denk ik ook niet! De kans daarop is zeer gering! antwoordde Raffles droogjes, en hij verliet zijn plaats aan het groote stuurrad, en gaf dit over in handen van den kapitein, die zeer uit zijn humeur scheen te zijn, om een reden, die Raffles volstrekt niet kon vermoeden.

Pas veel later werd het hem duidelijk, dat kapitein Jackson teedere gevoelens koesterde voor het meisje met het rossige haar, en dat het lieve kind naar zijn oordeel wat al te geestdriftig had gesproken over dien wonderlijken vreemdeling, die met de hulp van slechts twee andere mannen aan de listen en lagen van een geheele kaperbemanning het hoofd had weten te bieden, en in zijn centje het prachtige jacht had heroverd, alsof het de eenvoudigste zaak van de wereld was.

Te minder dacht Raffles over deze zaak na, omdat zijn geest buitengewoon snel moest werken in een geheel andere richting. Hij dacht namelijk zeer sterk en doordringend aan de ledige plek in de eigenaarshut en aan de beste en veiligste wijze om het vaartuig zoo spoedig mogelijk te verlaten.

Dit laatste echter was verre van gemakkelijk. Natuurlijk kon hij nu nog over boord springen, en heel gemakkelijk zwemmend een punt van het eiland bereiken, zonder te worden gezien. Maar wat dan verder? Hoe moest hij zich in verbinding stellen met Brand, die daar nu op een hoogte van bijna 1000 meter rondvloog, zoodat de machine niet grooter leek dan een arend?

Het zou onmogelijk voor Brand zijn, thans

na te gaan wat er daar beneden geschiedde — tenzij het dingen betrof, voorwerpen, die zoo groot waren als het wit geschilderde jacht of het kaperschip!

Op het eiland zou hij het grootste gevaar loopen, want levensmiddelen waren er thans alleen maar in het hol daar boven in den heuveltop, en het zou zeer moeilijk zijn, het thans te bereiken. Wilde hij de aandacht van Brand trekken, dan zou het juist noodzakelijk zijn, dat hij zich geheel alleen op een of ander strand vertoonde, en dan zou hij stellig in het oog vallen van de verbitterde, teleurgestelde bandieten.

Nog terwijl hij daarover nadacht, werd er een luid schreeuw gehoord, en de volgende seconde behoefde Raffles zich niet meer te bekommeren over hetgeen hem te doen stond, en vier krachtige matrozen bespaarden hem alle moeite om over een uitweg na te denken, door hem te omringen, en hem stevig vast te grijpen.

Het waren geoeffende en zeer sterke kerels, met spieren als kabels, zij wisten hoe zij iemand moesten vastpakken en weerloos maken, en Raffles was een te goed worstelaar en sportman om niet dadelijk te begrijpen dat iedere tegenstand nutteloos zou zijn. Trouwens, de matrozen waren niet alleen, en de ontstelde gasten, dames zoowel als heeren kwamen om hem heendringen.

Vooran stond mijnheer Brix met een vuurood gezicht, de aderen op zijn slapen gespannen, die hem toebulderde:

— Zoo — nu weten wij tenminste waar wij aan toe zijn! Een slimme medeplichtige van die schurken, niet waar?

— Matig U, mijnheer Brix! zeide Raffles koeltjes. Gij weet wel dat gij nonsens zegt. Ik heb met die lieden niets te doen.

— Zoo? Mag ik dan weten waar de brandkast is?

— Waarschijnlijk hebben zij die van boord gehaald! antwoordde Raffles koud.

— Dat is onmogelijk! Dat hadden die twee mannen, die mijn schip moesten bewaken, zeker niet kunnen doen. En voor het overige — een van de kerels, die gewond is, heeft mij zoeven al gezegd, dat jij met een van je helpers de kast over boord hebt geworpen!

— Nu, dan zal het ook wel zoo zijn! gaf Raffles schouderophalend ten antwoord.

— Maar weet je wel wat die kast inhield,

man, schreeuwde Brix, tot het uiterste gebracht door de kalmte van dien zonderlingen man. Al mijn contant geld bevond er zich in, en de juweelen van mijn dames gasten!

— O, ik geef er niets om! riep de schelle stem van de rosharige. Ik heb er thuis nog zoo veel!

— En gij kunt bij Uw bankier dadelijk nieuwen voorraad krijgen! zeide Raffles glimlachend. Het heeft dus niets om het lijf!

Brix keek Raffles een oogenblik strak aan en zeide toen:

— Wij zullen zien of het niets om het lijf heeft. Sluit hem op in het cachot, mannen!

— Ik ben wel eens meer op een vreemde wijze bedankt voor de diensten die ik bewees! zeide Raffles koeltjes. Schaamt gij U niet een weinig mijnheer Brix? Gij zijt zoo rijk geworden door den verkoop van Uw poespas, dat gij Uw rijkdom zelf niet kent. Al Uw gasten behooren tot de rijkste lieden van Amerika, daarvan ben ik zeker. Wat beteekent voor U, wat beteekent voor hen het verlies van dat beetje geld, terwijl gij zeer wel Uw leven had kunnen verliezen?

— Genoeg gepraat! viel Brix hem ruw in de rede. Sluit hem goed op, mannen. Wij zullen hem uitleveren aan de politie in Calcutta.

Draai bij, kapitein — laat stoppen — wij zullen naar de brandkast zoeken en ze weer ophalen!

De vier matrozen wilden Raffles al wegvoeren toen deze zeide:

— Een oogenblikje, mijnheer Brix. Gun mij den tijd om U nog een laatsten raad te geven — in ruil voor Uw edelmoedig optreden! Als gij hier achterblijft en tijd verknoeit, zal het U opbreken! Gij ziet dat deze inhameen nauwen ingang heeft. Het is als de hals van een flesch. En gij kunt er op rekenen dat de zeeroovers zich nu zullen haasten weer aan boord van hun schip te komen, het anker te lichten, en U hier den doorgang te versperren. Wapens hebt gij niet meer, met uitzondering van een paar revolvers, maar zij hebben minstens veertien of zestien geweren aan boord! Zij zullen U hier opsluiten als een muis in den val, het water zakt nog steeds, gij zult binnen een uur aan den grond zitten — en zelfs reeds nu zult gij U moeten haasten, het ruime sop te kiezen! Meer heb ik U niet te zeggen! Alleen nog dit — op zee zult gij hun kunnen ontloopen, door een grootere snelheid — maar hier in deze

smalle, ondiepe kom zeker niet!

Brix bromde iets, en sprak op zachten toon met Jackson, die het stuurrad aan den eersten stuurman had overgegeven. Een bevelende wenk, en Raffles werd weggevoerd.

Het moest gezegd worden, dat mijnheer Brix op alles gerekend had aan boord van zijn jacht, want in het vooronder was een voortreffelijke, deugdelijke provoost ingericht met een patrijspoortje ter breedte van een hand, een harde krib, ijzeren wanden, en een ijzeren deur! Mouterij scheen dus iets te zijn, waarmede mijnheer Brix rekening hield.

Het was nog vol dag, toen Raffles in dit hok werd opgesloten, en hij kon ruim voldoende zien bij het licht dat door het kleine, ronde raampje naar binnen drong.

Hij dacht er zelfs niet aan, een poging te doen om de deur te openen, want nog altijd had hij geen ander kleedingstuk aan dan de korte, linnen broek, en hij beschikte zelfs niet over een speld, over een spijker!

Hij keek naar buiten en zag dat de landtong snel voorbijgleed. Toen glimlachte hij. Brix had dus zijn raad met den kapitein besproken, en zeker wel ingezien, dat mijnheer Blunt het bij het rechte einde had gehad.

Het was duide ijk dat de President Lincoln zich spoedde om die zeer gevaarlijke plek te verlaten, waar zij een dubbel gevaar liep aan den grond te loopen, en te worden opgesloten als in een flesch door de zeeroovers.

Tien minuten later werd het inzicht van Raffles volkomen bevestigd! Want juist toen zij de landtong achter zich hadden, maakte het rooversschip zich van haar ligplaats los, zwenkte, en maakte zich blijkbaar gereed, den toegang tot de kleine baai af te sluiten! Nog tien minuten, en zij zouden daarin zijn geslaagd.

Het geheele jacht dreunde van de krachtsinspanning der machine, en Raffles hoorde hoe het zeewater ruischend en met snelle vaart langs de stalen steven van het fraaie schip streek.

Zwak hoorde hij het geluid van een paar nuttelooze geweschoten, en toen vernam hij niets meer dan het regelmatig stampen van de machine.

De deur had een klein luikje, waarin twee sterke tralies kruiselings waren aangebracht, en dat uitzicht gaf op de gang, die naar het cachot voerde, maar het was daar schemer-

achtig, en er viel niet veel te onderscheiden.

Raffles zat rustig een uur lang op zijn brits, en de vaart van het schip verminderde geen oogenblik. Waarschijnlijk was Brix voornemens, zoo spoedig mogelijk een haven op te zoeken, en daar de autoriteiten te waarschuwen.

En wanneer de zeeroovers de draadlooze installatie niet vernield hadden, dan had hij zich zeker nu al in verbinding gesteld met de politie van Calcutta, of die zich levond op een der voornaamste eilanden van de Nicobaren. Een dag varens, en het jacht kon gemakkelijk een haven van die groep bereiken hebben. De bandieten zouden worden verjaagd, en Brix kon rustig naar zijn brandkast laten visschen.

De schemering begon te vallen, en Raffles dacht aan Brand. Hij wist dat hij in de nabijheid zou zijn, gereed om ieder oogenblik in te grijpen.

Omstreeks zeven uur klonken er schreden, en een matroos opende het luikje en stak hem zijwendend een bord met voedsel toe.

Raffles nam het glimlachend aan, en vroeg:

— Waar gaan wij heen, vriend?

— Ik mag niets zeggen, zeide de man kortaf, en hij grendelde het luikje weer, en verwijderde zich.

In een halve duisternis at Raffles met smaak van het uitstekende voedsel, maar niet al te veel, want men kon nooit weten hoe de zaken zich zouden ontwikkelen — en het is ongezond, met een volle maag te zwemmen!

Ongeveer een uur nadat Raffles dien maaltijd beëindigd had, en terwijl het al volmaakt donker was in zijn cel hoorde Raffles opnieuw voetstappen, maar zijn geoeffend oor vernam aanstonds dat het ditmaal niet de bloote voeten van een matroos waren, maar dat degen die daar voorzichtig en aarzelend scheen te naderen, geschoeid moest zijn.

Het volgende oogenblik klonk een zachte, hem bekende stem door het luikje:

— Ik ben het, mijnheer Blunt! Schrik maar niet!

Het meisje met het fraaie rossige haar? vroeg Raffles galant.

— Geraden! Ik kom U bevrijden — tenminste wanneer gij gelooft dat gij met Uw vrijheid iets kan doen!

— Daar ben ik van overtuigd, geloof mij vrij! antwoordde Raffles even zacht. Alles is beter dan in dit hok te zitten. Waar gaan wij heen?

— Wij zetten koers naar Groot-Nicobar.

— Worden wij gevolgd door de bandieten?

— Die hebben wij al ver achter ons gelaten. Zooeven is er een lijk over boord gezet van een der zeeroovers! Ik vond het akelig!

De risico van het vak! antwoordde Raffles koeltjes. Leeft de andere nog?

— Ja, maar hij is erg zwak en kan geen kwaad doen.

— Waar is mijn vliegmaschine?

— Die cirkelt voortdurend om ons heen!

Op dit oogenblik werd de cel plotseling vrij helder verlicht. Dat schijnsel scheen door het patrijspoortje binnen te dringen.

— Schrik maar niet, dat is ons zoeklicht, zeide Raffles kalm. Als ik U goed begrepen heb, wilt U dus de deur voor mij openen?

— Het zal heel weinig moeite kosten — er is geen slot, er zijn alleen maar twee zware grendels!

— Waarom doet gij dit?

Omdat — het doet er niet toe! Laten wij aannemen, omdat ik veel van iets buitensporigs houd. Zij zullen nijdig zijn, maar dat kan mij niets schelen. Gij hebt U dapper gedragen, gij hebt ons allen beschermd tegen die bloeddorstige schavuiten, en ik kan het denkbeeld niet verdragen, dat gij daarvoor zoudt moeten boeten. Alleen om zoo'n voddige brandkast!

— Niet waar? vroeg Raffles, met lichten spot in zijn stem. Die mijnheer Brix is zoo verschrikkelijk rijk.

— Kunt gij — als ik U vrijlaat — wat doet gij dan?

— Wel, ik vermoed — in zee springen! Het is een weinig gewaagd, want er zijn hier nogal vrij wat haaien, maar ik hoop dat wij niet al te ver van de kust van het eiland af zijn!

Het meisje huiverde, en zei zacht:

— Verschrikkelijk! En wij varen zoo snel, dat ge uren en urenlang, misschien wel den heelen nacht zoudt moeten zwemmen!

— Inderdaad een onaangenaam vooruitzicht met zulk gezelschap in het water bij zich! Is er misschien een sloep gemakkelijk los te maken?

— De jager, geheel achter aan het schip! Weet gij wat een jager is?

— Tamelijk goed! antwoordde Raffles met een lachje. Zijn er riemen in?

— Beter nog — een aanhangmotor!

— Maar dat is prachtig! Benzine in voorraad?

— Ja, dat weet ik zeker! Wij hadden het jagertje juist gebruikt voor de overval kwam! Moeten er levensmiddelen ingedaan worden?

— Dat is volstrekt niet noodig! Als ik er eenmaal in zit, zal ik wel zeer spoedig worden opgepikt — tenminste wanneer ge mij kunt helpen aan een paar vuurpijlen!

— Die kan ik gemakkelijk buit maken! zeide het meisje opgewonden. Ik vind het fijn dat ik U kan helpen! Er zijn niet veel mannen meer van Uw slag! Ik wilde wel — maar ik babbel maar, en er moet gehandeld worden! Ik zal de deur openen!

— Hoe staat het aan dek? Is er veel licht?

— Tamelijk — maar aan stuurboord heb ik zoogenaamd bij ongeluk twee elektrische lampen stukgeslagen, en achteraan is het donker.

Ik weet ook hoe je daar moet komen, en een groot stuk van het dek kunt vermijden.

— Maar alles zal voortreffelijk gaan! fluisterde Raffles opgewekt.

— Ik heb een revolver bij mij — wilt gij die hebben?

— Neen. Ik dank U voor het vriendelijk aanbod, maar ik zou niet graag op iemand van Uw gezelschap schieten, zelfs niet om mijn veiligheid te verzekeren!

Het zoeklicht daarboven werd weer gedoofd, en in de nu nog zwarter lijkende duisternis hoorde Raffles het voorzichtig terugschuiven van de grendels. Toen stond hij buiten. Het meisje tastte naar zijn hand, en voerde hem behoedzaam door de smalle gang, een trapje af, dan weer door een gang die flauwtjes verlicht was, langs de tanks voor de olie en de benzine, en toen weer een trapje op.

— Nu moet ge voorzichtig zijn, want hier moet gij het dek volgen! Zal ik U helpen?

— Daar is geen sprake van! Ik wil niet dat gij U nog verder bloot stelt, en hier is dus het oogenblik gekomen, om afscheid van U te nemen, en U hartelijk te danken.

De plek was zeer donker. En eensklaps voelde Raffles twee armen om zijn hals, en twee mooie,

maar geverfde lippen die haastig de zijne zochten, en hem een kus op den mond drukten. Hij rook nog vluchtig een geur van lavendel, toen maakten de armen en de lippen zich los, en hoorde hij een zeer vreemd geluid, dat iets op een snik leek, en dat evengoed een lachje kon zijn, en toen werd hij door een smalle opening geduwd, en bevond zich op het dek, met een duistere ruimte voor zich, en een tamelijk helder verlichte achter zijn rug.

Hij wierp zich op zijn buik, hopende dat Brand zoo verstandig zou zijn, het zoeklicht nog even gedoofd te houden, en schoof zich toen haastig verder tot waar de rij dekhutten ophield. En hier hoorde hij weer de zachte, fluisterende bekende stem:

— Hier — twee vuurpijlen! Vaarwel — en — denk nog eens aan het rosharige meisje.

Raffles nam de twee hem in de hand geduwde voorwerpen, toen nam hij het handje dat ze hem toereikte, drukte er zwijgend even zijn lippen op en kroop verder.

Inderdaad was het daarachter tamelijk donker, en hij kon het kleine vletje gemakkelijk laten zakken aan de davits.

De achtersteven lag zoo laag op het water, dat hij maar over boord hoefde te stappen als het ware, en in het sloepje terecht kwam.

Nu kwam een gevaarlijk oogenblik, want de sneldraaiende schroeven verwekten een hevige wieling in het water, en het bootje danste gevaarlijk op en neer.

Toen Raffles een van de haken had losgemaakt, schoot het jagertje dadelijk recht, en de andere tros werd zoo strak getrokken, dat het Raffles eenige moeite kostte, ook daarvan de haak los te maken.

Maar toen hem dit gelukt was raakte het sloepje ook onmiddellijk een flink stuk achter, heftig heen en weer schommelend in het sneeuw-witte zog van de prachtige motorboot.

Het eerste wat Raffles hoorde was het welkome geluid van de luchtschroef. Hij ontstak haastig een vuurpijl met behulp van de lucifers, die hem in de hand waren gedrukt, en sissend steeg de pijl in de donkeren nacht omhoog, en barstte uiteen in een regen van blauwe lichtkogels. Onmiddellijk begon het zoeklicht te werken. Het bootje dreef in een zee van licht. Raffles kon niet opzien, uit vrees voor verblinding, maar hij hoorde de motor donderend in kracht toenemen, en op twintig

passen van hem af streek de Duivel der Lucht neer op de golven, als een reusachtige, vriendelijk gezinde vogel. Raffles dook onmiddellijk over boord, en was met vijf slagen bij een der drijvers. Een forsche hand werd hem toege-

stoken — hij was in veiligheid!

En het eerste wat hij zeide was, met zijn grijze oogen in de verte:

— Onmiddellijk terugkeeren — en de brandkast in veiligheid brengen!

De volgende aflevering bevat:

De Dood van Ralph Dane.

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe.... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het ijsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en penteekeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studiestof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

"OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD" is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grootte zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V oiven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene penteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor Belg'ë:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

**N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF**

GEVESTIGD 1885